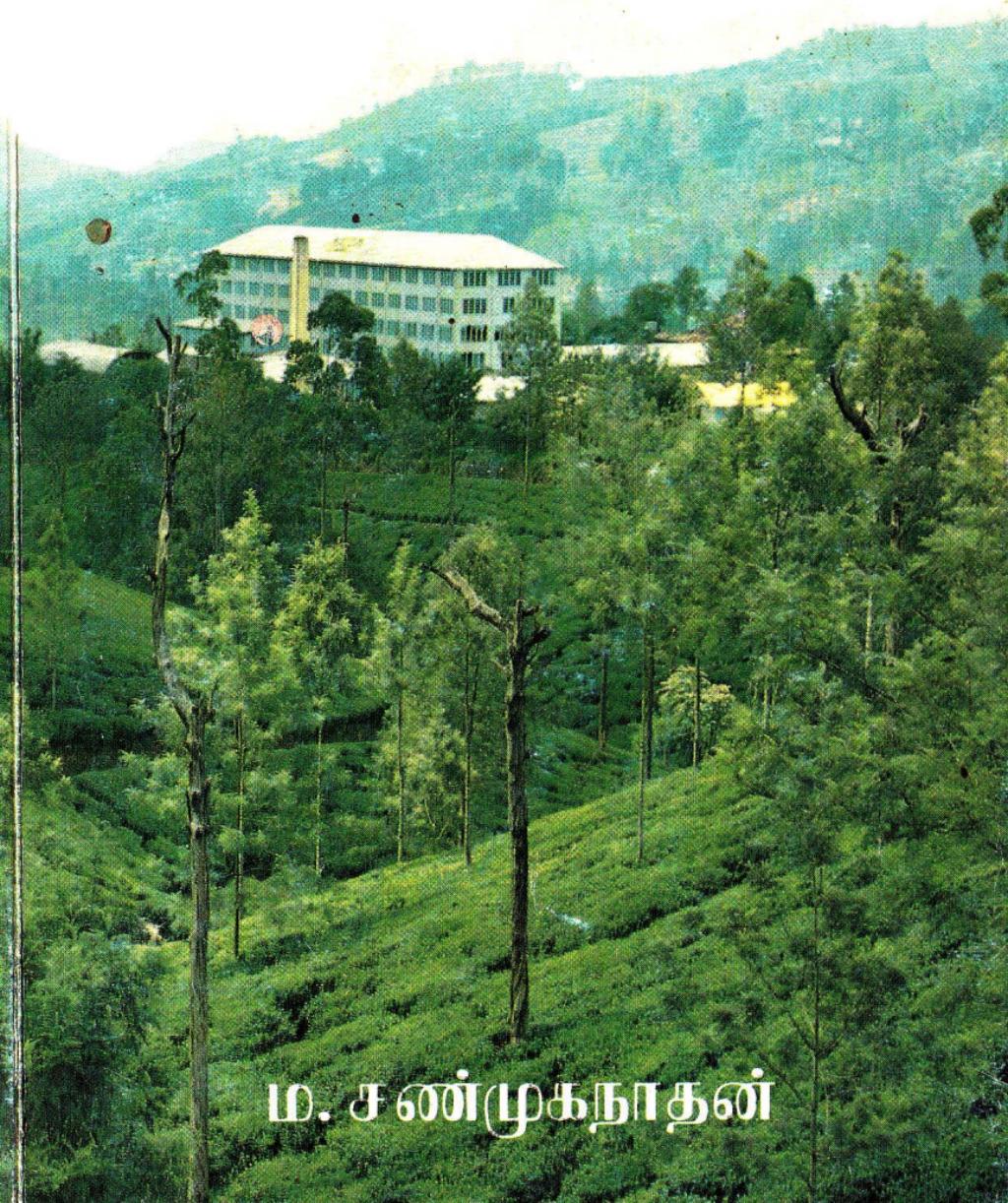

வாழ வா சென்டிபுர்!

ம. சண்முகநாதன்

வாழ வா தோழா!

ம. சண்முகநாதன்

வெளியீடு

பாஸ்ட் பிரின்ட் சேர்விஸ் (பிரைவேட்) லிமிடெட்,
தெவாட்ட கலூவத்த ரோட்,
இரத்மலானை.

வாழ வா தோழா!
(கவிதைத் தொகுப்பு)

ஆசிரியர் :- ம. சண்முகநாதன்

உரிமை :- ஆசிரியருக்கு

பதிப்பு :- மார்ச் 1995

டைப்செட்டிங் :- பேஜ் செட்டர்ஸ்

அட்டை அமைப்பு

அச்சுப்பதிவு :- பாஸ்ட் பிரின்ட் சேர்விஸ் (பிரைவேட் லிமிடெட்)

வெளியீடு :- தெவட்டகஹவத்த ரோட்,
இரத்மலானை

விலை :- ரூபா 50/-

Title :- Vazaha Vaa Thozha
(Collection of Tamil Poems)

Author :- M. Sanmuhanathan

Edition :- March 1995

Type Setting :- Page Setters

Cover Design,

Printer &

Publisher :- Fast Print Service (Pvt) Ltd
Dawatagahawatte, Road,
Ratmalana.

Price :- 50/-

சமர்ப்பணம்

ஈன்று புறந்தந்து
இடைநடுவில்
மாண்டுமறைந்துவிட்ட
என்னினிய பெற்றோர்
மலைக்கொழுந்து - செல்லம்மாள்
இருவரின்
பொன்னார் கமலப்
போதுகளுக்கு
இந்நால் அர்ப்பணம்

உள்ளே.....!

- ◆ முன்னுரை
- ◆ கவிஞர் இளவேந்தன் வாழ்த்து
- ◆ தூாறல்

அடுனா, ஆவன்னா! 01
அன்றும் இன்றும் 02
பழைய கதை! 03
பாரம்பரியம்! 04
அவமானப்படுவோமா? 05
பொய்கள் தோற்குமா? 06
தலவர்கள்! 07
ஒரு கதிரவனைப் போல்! 08
கொழுந்துக்கூடை! 09
லயத்துக்கூரைகள் 10
எழும்நாள் எந்நாள்? 11
அந்த நாள்....! 12
உதைபந்து 14
கோலங்கள் மாறும் 15
கோழைகள் குன்றில் என்றா? 16
நாளை 17
வாறாக! 18
நிமிர்வோம்! 19
நினைவும் நிஜமும் 20
சொல் அம்மா! 21
வெற்றிச் சங்கொலி! 22
கோழிகளை மேய்த்த படி....! 23
கனவுதான் ஆணாலும்....! 25
பெரியசாமி எழுதுகின்றேன் 26
புதுயுகம் 27
இசைப்புயல்! 28
தாண்டு தம்பீ - தாண்டு! 29
காமன் கூத்து 30
என் மன்னே! 31
கசக்கும் கரும்பு! 33
பயங்கொல்லல் ஆகுமடி பாப்பா! 34
வெட்டிப் பொழுதுகள்! 35
ஒளிவெள்ளம்! 36
விடுதலை 37
இடமாற்றம் 39
பொதுக்கூட்டம் 41

இராஜகோபுரம் 42
சாத்தானும் வேதமும்! 43
ரொட்டி சிரிக்கும் 44
குறைகண்டு புலம்பாதே குப்பா! 45
கலையும் குன்றும்! 46
ஒரு உரையாடல்! 47
புதிய வார்த்தைகள் 48
என்னால் முடியாது! 50
அது.....ககம்! 51
திரைகள் 52
தொங்காமல் வாழ! 54
அந்த மனிதர்களும்....! 55
கசக்கும் உண்மை! 56
உலகத்தமிழனாய்.....! 57
சயப்படும்! 58
சகலமும் மறந்து! 59
நம்ம ஊர்! 60
மலைத்த மலைகள்! 62
கூரையைக் காணவில்லை! 63
நம்பிக்கை 64
தோட்டத்துக் காதல்! 65
உறவுண்டா? 66
ஜந்து தசம் ஜந்து! 68
பிஞ்சின் வாங்கிவிட்ட பெருமாயி 69
உடன்பாடு 71
நீலகிரித் தோழனுக்கு 72
பூசை! 74
புதுவிழா! 76
மலையகம் பயனுற வாழ்வதற்கே! 77
இன்பம் பொங்குக! 80
சறுக்கிய போதும் 81
கவிதை வருமோ? 83
அவன் பிழைத்துக் கொள்வான் 84
புதிய புலர்லோ 86

அணிந்துரை

காலத்தின் மாறுதல்களுக்கேற்ப கோலங்கள் மாறுகின்றன. அரசியலும், இலக்கியமுங்கூட அதற்கு விதிவிலக்கல்ல. அவ்வாறே மரபுவழி சார்ந்த தத்துவங்கள், நடைமுறைகள் என்பனவும் மாற்றங்களுக்குட்படுகின்றன. ‘நெய்க்குத் தொன்னை ஆதாரமா’ அன்றி ‘தொன்னைக்கு நெய் ஆதாரமா’ என்பதுபோல் புறச்சார்புகள் அகத்தைப் பாதிக்கின்றனவா அல்லது அகம் புறத்தைப் பாதிக்கின்றதா என்ற தத்துவார்த்த ஆய்வுகளில் ஒன்றை மற்றது பற்றி நிற்கிறது என்றே உணரப்பட்டுள்ளது. “உள்ளத்தில் உண்மை ஒளி உண்டாயின் வாக்கினிலே ஒளியுண்டாகும்” என்ற பாரதியின் வாக்கு மட்டுமன்றி அவனது வாழ்க்கை நெறியுங்கூட இதற்கு எடுத்துக் காட்டுக்களாகும்.

உழவுத்தொழிலைப் போற்றி வாழ்ந்த சமூகநிலைகளுக்கேற்ப வளர்ந்த கலைகள், பின்னர் இயற்கையின் அமைப்பிற்கேற்ப ஜவகை நிலங்களின் இலக்கியங்களாகப் பரிணமித்தன. காலமாற்றம் நீராவிப்பொறியையும், தொழிற் புரட்சியையும் ஏற்படுத்தியது. இவற்றால் ஏற்பட்ட புதிய சமூக அமைப்பின் தாக்கம் இலக்கியத்திலும் எதிரொலித்தது.

ஜவகை நிலங்களிலும் ஆலைகள் எழுந்தன. மக்கள் கூட்டத்தின் புலப்பெயர்வு ஏற்பட்டது. புதிய வாழ்க்கைமுறைகள் உருவாகின. மேலைநாட்டு வணிகர்கள் கடல்கடந்து வந்து மினாகு, ஏலம், கிராம்பு போன்ற வாசனைப் பொருட்களைப் பெறுவதில் ஆர்வங் காட்டினர். கனிவளங்கள், பருத்தி போன்ற மூலப் பொருட்களை ஏற்றிச்சென்று தங்கள் ஆலைகளில் விற்பனைப் பொருட்களைச் செய்து மூலவன் நாடுகளுக்கு அதிக ஸாபத்துடன் விற்றனர். காலப்போக்கில் நாடுகளைப் பிடித்து அரசுபுரியத் தொடங்கினர். தாம் ஆண்டைகளாகி அவ்வவ் நாட்டு மக்களை தொழில் அடிமைகளாக்கினர்.

இலங்கையும் இந்த மாற்றங்களுக்குட்பட்ட போது மத்திய மலைநாட்டுப் பகுதிகள் தேயிலை, ரப்பர் தோட்டங்களாகின. தோட்டங்களுக்கு மத்தியில் தொழிற் சாலைகள் தோன்றின. தேயிலை, றப்பர் என்பவற்றை ஏற்றுமதி செய்வதற்கு இலகுவாக துறைமுகம் வரை பாதைகள் அமைக்கப்பட்டன.

தோட்டங்களை உருவாக்கவும், பாதை அமைக்கவும், தமிழகத்தின் மதுரை, ஆர்க்காடு, சேலம், கோவை, திருச்சி மாவட்டங்களைச் சேர்ந்த தமிழர்கள் “கூலி”களாக அழைத்துவரப்பட்டார்கள். இவர்களுக்கெனவே பலவித சட்டங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. மலைகளுக்கு வந்துசேரும் வழியிலும் வேலைத்தளங்களிலும் ஆயிரக் கணக்கானோர் மாண்டுபோயினர்.

மலைகளில் நிரந்தரமாக வாழுமேன்றது விட்ட மக்களின் தலைவிதியை, தொழிற்சங்கங்களும், சந்தாக்களும், தலைவர்களுமே நிரணயிக்கவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. ஏனைய காலங்களில் அந்நியமாகக்கப்பட்டு தேர்தல் காலங்களில் உறவு கொண்டாடுவது ஒரு தொடர்நிகழ்ச்சி.

தோட்டமக்களின் அழுந்திக் கிடக்கும் உணர்வுகளை அவர்களுள் ஒருவராகப் பிறந்து, உள்ளிருந்து வாழ்ந்து அநுபவித்தவர்களே நன்கு உணர்த்த வல்லவர்கள். நிலைகெட்ட இம்மானுடப்பகுதியின் நிலைகுறித்து. நெஞ்சு பொறுக்காமல் எழுதக் கூட, உதிர்த்திலிருந்து கிளம்புகின்ற உணர்வு தேவை. அந்தப் பிரக்ஞாயோடு உதிரிகளாக இருந்து சிலர் தமது மண்ணின் இலக்கியத்தைப் படைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அத்தகைய தொரு உதிரிக் கவிஞரான திரு. ம. சண்முகநாதனின் கவிதைகள் அடங்கிய கதம்பமே இத்தொகுதி. ‘பண்டாரவளை அன்புச்செல்வன்’ என்ற புனைப் பெயரில் பத்திரிகைகளில் எழுதிவரும் இவர், ஹல்தும்முல்லையில் பிறந்து வளர்ந்தவர்.

இவரது தந்தையாரை நான் நன்கறிவேன். தமிழகத்தின் மதுரை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த நத்தம் கோவிற்பட்டியிற் பிறந்து இந்த மண்ணில் வாழ்ந்து மறைந்தவர். அவரது பெற்றோர் அவருக்கு இட்டபெயர் மலைக்கொழுந்து என்பது. அந்தப் பெயரின் அழகுகண்டு நான் வியந்துபோனதுண்டு. இலங்கை மண்ணுடன் எவ்விதத் தொடர்புமற்ற அவரது பெற்றோர், தமது குலதெய்வமான திருச்சி மலைக் கோட்டையிலே எழுந்தருளியுள்ள தாயுமானவரைக் குறிக்கும் அப்பெயரை இட்டிருக்கலாம்.

மலைகளின் கொழுந்தான சண்முகநாதனும், ஒங்கிவளர்ந்த உச்சி மேட்டினின்று தொலைநோக்கி, அழகு காட்டும் கதிர்காமக் குன்றையும், சிங்கராஜப் பெருங்காட்டின் சிங்காரத்தையும் சமனளவாவியின் வளத்தையும் வருணனை செய்ய முனையவில்லை. அவரது கவிதைகள் பத்தடிக் காம்பராக்களான லயத்து வீடுகளுக்குள் சுழன்று வருகின்றன.

கதிரவனுக்கு முன்னெழுந்து, உணவு சமைத்து, ‘பெரட்டுக்களம்’ சென்று குளிரைச் சகித்து மலையேறி கொழுந்து பறித்தும், கவ்வாத்து வெட்டியும் கான் போட்டும், முன்குத்தியும், மாலை வந்து துயிலும் கூட்டத்தின் துயரத்தை இவை சித்தரிக்கின்றன. இந்த மண்ணுக்குத்தம் உழைப்பையும், உடலையும் ஈந்து மாய்ந்தவர்களின் அவலங்களை எதிரொலிக்கின்றன.

அவலநிலைகளை அடையாளங் காட்டுகின்ற அதேவேளை, ‘ஒளியிக்க எதிர்காலம் உனதுகையிலே உண்டு’ என ஆற்றுப்படுத்துவதையும் இக்கவிதைகளிலே நாம் உணர முடிகின்றது.

‘கணத்துப்பேர் வயத்துக்குன்
 கண்முடிக் கிடந்துவிட்டு
 வளர்ச்சி இல்லையென
 வறட்டுக் கதைபேசி ~ மனம்
 சலித்துச் சேருவதும்
 சரிதானர சொல்லுங்கள்?’

எனக் கேட்டு,

“கோழைத்தனம் குழம்பிய சிந்தனையே
 கரணம் என்பதைக்”

கண்டுகொண்டு,

“விழவின் காலையில் எழுவேரம் ~ ஒரு
 கதிரவன் பேண்ற கம்பீரத்துடன்”

எனும்போது, தீர்வு தெரிகின்றது.

‘தோட்டக்காட்டானின்’ உயர்வுக்கு கல்வியே உறுதுணை என்பதை வலியுறுத்தி னாலும், தாண்டுவதற்கு பல இடர்களும் தடைகளும் உள்ளன என்பதை கவிதைகள் இனங்காட்டுகின்றன. “தொரையாகப் போறானோ” என்ற கிண்டல்கள்; இவன் படித்து விட்டால் தமது தலைமையும், சந்தாப்பணமும் ஆட்டங்கண்டுவிடுமே என்றெண்ணும் அரசியல்தலைமைகள். இவற்றை மீறிவர பகீரதப்பிரயத்தனங்கள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும். சிந்தனையில் மாற்றம் ஏற்பட்டாலோழிய சமுகமாற்றம் ஏற்படாது என்பதை நன்குணர்ந்துகொண்டு,

தடைகள் என்பது
 தரண்டத் தரணே
 தரண்டு தம்பி தரண்டு

 கைக்கண வீசி
 கரல்க்கண உதைத்தரல்
 கரையில் இருப்பாய் நீந்து

என்கிறார். கை கட்டி, வாய்பொத்தி நிற்பதால்தான் கரையேற்முடியாத நிலையோ என்பது சிந்தனைக்குரியது.

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் மருத்துவக்கல்வி பயிலும் பெரியசாமியின் கவிதைக் கடிதம் கல்வியின் பெருமை பேசுகின்றது.

நீயும் நண்பர்களும்
 கூட்டமரப்க் கூட
 சிட்டாடி நேரத்தைக்
 கேட்டை விட்டநாட்கள்
 வீணாய்க் கழிந்தன வீணாக.....!

.....

.....

நன்கு கற்றுணர்ந்த
 நரன்குபேர் போதும்
 நாற்பது தேட்டத்துக்
 தலைவிதியை நிரணயிக்கு.....

என்ற வரிகள் புதிய தலைமுறையின் திடசங்கற்பத்தையும் உளப்
 போக் கிணையும் நம் பிக்கை நிறைந் த எதிர் காலத் தையும்
 தொட்டுக்காட்டுகின்றன.

தொழிற்சங்கத்தினர் புரியும் பம்மாத்துக் கூத்துக்களை ‘தலைவர்கள்’
 என்ற கவிதை உணர்த்துகிறது.

‘இரண்டுபேர் மட்டும்
 முரண்டு பண்ணினர்
 அதனால் ~ மறுநாள்
 முக்கால்வாசிப்பேர் வேலை
 கால்வாசிப்பேர் நிறுத்தம்’

என தொழிலாளர் ஒற்றுமைக்கு உலை வைத்த கருங்காலிக்
 கைங்கர்யத்தின் காட்சியைத் தரிசிக்கின்றோம்.

‘அந்தநாள்’ என்ற கவிதையில், இளமையில் எவ்வித பிரிவும்
 பேதமும் காணாமல் வளர்ந்த ஒரு தமிழ்ச்சிறுவனும் சிங்களச் சிறுவனும்,
 தத்தம் மனங்களில் விகற்பத்தை கற்பித்துக் கொண்ட காட்சியை
 காட்டுகின்றார்.

நி ‘பேர்டா’ என்பரய்
 நரன் ‘பனயந்’ என்பேன்’

.....

.....

.....

என்னைக் கண்டுநீ
ஓதுங்கிப் போகிறாய்
உன்னைக் கண்டுநரன்
பதுங்கிப் போகிறேன்

என்ற வரிகளில் இனாதியான வன்செயல்களின் தாக்கத்தை காணுகிறோம்.

இந்த அவலங்கள், துன்பங்கள் எல்லாம் நீங்கி “புத்தொளி மலைகளைச் சூழும்” என்பது கவிஞரின் நம்பிக்கை.

**‘மலையகம் கல்வியின் மரண்பால் மகிழும்
மட்டமைகள் இலையென் ரேரும்’**

அலையென் ஓயா அற்றல்கள் ஒங்கும்
அறிவின் பெருமைகள் வீங்கும்

.....
.....
.....

புன்மைகள் மரஙும், புதுமைகள் அங்கும்
புத்தொளி மலைகளைச் சூழும்’

என ஒளியூட்டுகின்றார்.

“பிஞ்சின் வாங்கிவிட்ட பெரமாயி” என்ற கவிதையில், உழைத்து ஒய்ந்து இறப்பின் நாட்களை எண்ணிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு மலையகக் கிழவியைக் காண்கிறோம்.

‘பொதுக்கூட்டம்’ என்ற கவிதையில் அரசியல் கூட்டமொன்றுக்கு லொறியிலே அள்ளிவரப்பட்டு, நகரின் கரையோரத்தில் நிர்க்கதியாய் நிற்கும் ஒரு தொழிலாளியின் அவலத்தை உணர முடிகிறது.

மொத்தத்தில் கவிதைகள் அனைத்திலுமே மண்மணக்கிறது. தலையகமாக மலையகத்தைக் காண விழையும் எண்ணம் தெரிகிறது. ஆயினும் இன்னும் நிறையக் கவிதைகள் அவர் எழுதவேண்டும். எண்ணங்களும் அநுபவங்களும் எழுத்துக்களாகப் பதிக்கப்பட வேண்டும். கவிஞருக்கு எனது மனமார்ந்த வாழ்த்துக்கள்.

கே. கணேஷ்

கரந்தகொல்ல,

தலாத்துஒயா.

25 - 2 - 95.

தமிழகக் கவியரசு இளந்தேவன் வாழ்த்து

சன்முகநாதன் என்றொளி வீசும்
சங்கத் தமிழை வாழ்த்துகிறேன்
சற்குரு கங்கா தரானந்தர்
சத்தியச் சீடனை வாழ்த்துகிறேன்.

மலையக மெங்கும் கலையகம் ஆக்கும்
மாபெரும் நெஞ்சம் இவன் நெஞ்சம்
மதுரத் தமிழின் அழுதக் கவிதை
மங்கையின் மடியில் அது தஞ்சம்.

காட்டுக் குயிலாய்க் கானமிசைக்கும்
கானம் பாடி இவனாவான்
கவிதைக் கனலை எழுத்தில் வார்க்கும்
காட்டுத் தீயின் மகனாவான்.

தேயிலைச் சாற்றில் உழைப்பவர் ரத்தம்
தெறிப்பதைச் சொல்லும் இவன் பாட்டு
திசைகள் அனைத்தும் அலைகிற காற்றும்
திராவகம் ஆகும் அதைக்கேட்டு.

அன்புச் செல்வன் என்கிற பெயரும்
அருமைக் கவிஞர் பெயராகும்
அடக்கப்பட்ட மலையக மக்கள்
வாழ்வே இவனது உயிராகும்.

வீரத் தமிழன் சன்முக நாதன்
விதை நெல்லைப் போல் கவிதந்தான்
விதகப் புலவன் பாட்டுக் கிங்கே
விண்ணவர் கூடச் செவி தந்தார்.

சன்முக நாதன் பொன்னொளி வீசும்
சத்திய நாதன் ஆகட்டும்
சரித்திர ஏட்டின் ஓளிப்பக்கங்கள்
சந்தப்பாட்டில் வாழ்த்தட்டும்.

இனப் அன்புடன்
இளந்தேவன்

D 44 தாடண்டர் நகர்
சைதாப்பேட்டை,
சென்ன 15.

(கவிஞர் இலங்கை வந்திருந்தபோது வழங்கிய வாழ்த்து)

தூறுவ்

இலங்கையின் மலையகப் பகுதிகளில் வாழும் தமிழ்மக்களின் முன்னோர் ஒன்றரை நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் தமது பூர்வீக பூமியான தமிழ்நாட்டிலிருந்து இலங்கைக்குத் தொழில்தேடி வந்தார்கள். நிர்ப்பந்தங்களால் புலம்பெயர்ந்து நிரந்தரமாக இந்த மண்ணிலே வாழ நேர்ந்துவிட்ட மலையகத் தமிழ்மக்கள் பரம்பரையினருக்கு கசப்பான ஒரு வரலாறு உண்டு.

ஆங்கிலேயர் காலத்திலே பெருந்தோட்டங்களில் குழியேறிய இம்மக்களின் பலதலைமுறைகள் இன்னல்களோடும், பிரச்சனைகளோடும் வாழ்ந்து மறைந்துவிட்டன. ஆனால் வேறுன்றி விட்ட விழுதுகள் இன்றும் இந்த நாட்டின் தேசிய நீரோட்டத்திற்குள் இணைந்து கொள்ள இயலாதவாறு அந்தியப்பட்டு நிற்கின்றன.

பின்தங்கிய சமூகங்களுள் ஒன்றான மலையக சமுதாயத்திற்குக் குடியிருமை, கல்வி, வேலை வாய்ப்புகள், வீட்டுவசதி, நிலவுரிமை தொடர்பான பிரச்சனைகள் நாளாந்தச் சவால்களாக இருக்கின்றன.

இலங்கை, சுதந் திரம் பெற்றபின் நான் மலையகத் தவர் நாடற்றவர் களாகினர். பேச்சவார் த்தைகள், போராட்டங்கள், வேலைநிறுத்தங்கள் தொடர்ந்தன. ஒப்பந்தம் ஏற்பட்ட ஒருதொகை மக்கள் முன்பின் அறியாத தமிழகத்திற்கு புனர்வாழ்வு தேடிப் போனார்கள். எஞ்சியோர் அடக்கப்பட்ட உணர்வுகளோடும் மறுக்கப்பட்ட உரிமைகளோடும் மலைகளுக்கிடையே அமிழ்ந்து கிடக்கின்றனர்.

அந்த மக்களின் மத்தியில், அவர்களின் ஒருவனாக நானும் பிறந்து வளர்ந்தேன். நான் கல்விகற்ற, வாழ்ந்து குழல் என்னில் மிகுந்த தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. சுதந்திரமாகச் சிந்திக்கவும் செயற்படவும் இயலாதவாறு மலையகத்தை அழுத்திய காரணிகள் என்னையும் பாதித்தன.

நமுனுகுல பிங்கராவ தோட்டப்பாடசாலையிலும், பண்டாரவளை தமிழ் மகா வித்தியாலயத்திலும் ஆசிரியனாகக் கடமையாற்றிய போது மலையக மாணவர்கள் இளைஞர்களின் மனப்போராட்டங்களை அநுபவித்து உணரமுடிந்தது. திருச்சொந்தூரான் ஸி.வி. வேலுப்பிள்ளை போன்ற மலையக முன்னோடிகளின் சிந்தனைகள் எனக்கு பிரக்ஞ ஊட்டின.

இவ்வேளை திருச்செந்தூரான் அவர்களைப்பற்றி நான் முக்கியமாகக் குறிப்பிட வேண்டும். மலையகத்தமிழ்மக்களின் வாழ்வு, கலை, கலாசாரம் என்பனவற்றை தமது முழு முச்சாக எண்ணிச் செயற்பட்டு தற்போது தமிழகத்திலே வாழ்கின்ற அவர் 1980 - 1983 ஆண்டு காலப்பகுதியில் பண்டாரவளை தமிழ் மகாவித்தியாலயத்தின் அதிபராகக் கடமையாற்றினார். அக்காலம் அப்பாடசாலையின் வளமான பொற்காலம். அக்காலப்பகுதியில்

என்போன்ற பல ஆசிரிய இளைஞர்களின் சிந்தனையை அவர் வளப்படுத்தினார். எழுதவும், நிறையக்கற்கவும், செய்வதைச் திருந்தச் செய்யவும் உணர்த்தி வைத்தார். எந்தவேளையிலும் ‘மலையகம்’ பற்றியே பேசி கடமையாற்றிய அவரால் நாம் ஈர்க்கப்பட்டோம். அவர் அட்னில் இருந்தபோதும், பின்னர் பண்டாரவளையில் கடமையாற்றியபோதும் மலையகக்கல்வி, கலை மேம்பாட்டிற்கென ஆற்றிய பணிகள் குறிப்பிடத்தக்கவை. அவரை இவ்வேளை நான் மிகுந்த நன்றியுடன் நினைவு கூருகின்றேன்.

பின்னர், மக்கள் கவிமணி ஸி.வி. வேலுப்பிள்ளை அவர்களைப் பல தடவைகள் கண்டு உரையாடும் வாய்ப்பு கிடைத்தது. தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் மலையக மக்களைப்பற்றி அவர் நிறையவே எழுதியிருந்தார். கவிஞர் சக்தி பாலையாவின் மொழி பெயர்ப்பில்,

“ஆழப்புதைந்த தேயிலைச் செடியின்
அடியிற் புதைந்த அப்பனின் சிதைமேல்
ஏழை மகனும் ஏறியிதித்து

இங்கேவர் வாழுவோ தன்னுயிர் தருவன்” என்ற வரிகளிலே மலையகத்து அவலம் பிழியப்பட்டிருந்தது. இந்த சிந்தனைகள் என்னுள்ளும் ஆழப்புதைந்தன. இத்தகைய பின்னணியே என்னையும் கவிதை எழுதத் தூண்டியது.

பாரபட்சங்களும், புறக்கணிப்புகளும் மனங்களை ஒருபுறம் முடக்கி வைத்திருந்தாலும் அதற்கும் மேலாக கல்வித்தேக்கம், அறியாமை, முடநம்பிக்கைகள் என்பவற்றால் இன்னும் நலிந்து கிடக்கும் நிலை தொடர்கிறது. எனவே என்னைப்பாதித்த அநுபவங்கள், சூழலின் நிகழ்வுகளைப்பற்றி எழுதவிழைந்தேன். காலமாற்றங்களுக்கேற்ப எமது நிலைமைகளும் மாறுபட்டுவிடும் என்பதால் எனது தரிசனங்களை கவிதை களாக்கினேன்.

மிகச்சிறிய ஒரு காரியத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளக்கூட பல்வேறு மட்டங்களைச் சார்ந்தோரை “நம்பி” இருக்கவேண்டிய நிலைக்கு பிரதான காரணமே கல்வியில் நாம் பின்தங்கி இருக்கின்ற நிலையினாற்தான் என்பதை நன்கு புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

எனவே மலையக மக்கள் சுதந்திரமாக வாழ்வதற்கு முன்பாக சுதந்திரமாகச் சிந்திக்கவும், சுயமாகச் செயற்படவும் இரவோழரவாக ஏதேனும் அதிசயங்கள் நிகழ்ந்து விடாதா என்ற ஏக்கத்தில் அவர்களுக்கு புரியும் மொழியிலேயே எழுத விழைந்தேன்.

இத்தொகுப்பிலுள்ள கவிதைகள் வெவ்வேறு காலகட்டங்களில் எழுதப்பட்டவை. நாட்டில் நடந்த பல சம்பவங்கள், அவை மலையகத்தில்

ஏற்படுத்திய தாக்கங்கள் என்பனவற்றின் விளைவாக எழுந்த சிலவும் உள்ளன. இவற்றின் இலக்கு ஸயத்தின் காம்பராக்கள்; புகைபடிந்த குசினிகள்; அங்கு உயிர்க்கும் ஜீவன்கள்!

இந்நாலுக்கு அணிந்துரை என்றதுமே எனக்கு திரு.கே. கணேஷ் அவர்களின் நினைவே வந்தது. அவரை அறியாத தமிழர்கள் இந் நாட்டில் இருக்க முடியாது. உலக இலக்கியங்களைத் தமிழுக்குப் பெயர்த்து தமிழுக்கத்திலும் நன்கு அறிமுகமான அவர் பெரும்பாலான நாடுகளுக்குச் சென்று உலக எழுத்தாளர் பலரை நேரிற் கண்டு பழகிய அனுபவத் தொகுப்பாகத் திகழ்பவர். மலையகத்தின் முத்த எழுத்தாளர் அவர்! பல்கழைக்கழக மட்டத்தில் இன்று அவரது பணிகள் ஆய்வு செய்யப் படுகின்றன.

தமது அணிந்துரையில் இத்தொகுப்பின் கவிதைகள் பற்றிய குறை நிறைகள் மனதிற் பட்டவாறே பகிற்ந்து கொண்டதோடு இன்னும் நன்றாக எழுதலாம் எனவும் வெளிச்சம் காட்டியுள்ள “இலக்கியச் செம்மல்” கணேஷ் அவர்களுக்கு எனது அன்பும் பணிவான நன்றியும் என்றும் உரியன.

மூன்று ஆண்டுகளுக்கு மேலாக, முன்னாள், இந்து சமய கலாசார இராஜாங்க அமைச்சர் பி.பி. தேவராஜ் அவர்களின் அமைச்சின் கீழ் பணிசெய்யும் வாய்ப்பு கிடைத்தது. நீண்டகால அரசியல், தொழிற்சங்க அனுபவம் நிறைந்த திரு. தேவராஜ் சிறந்த சிந்தனையாளருங் கூட. இந்துசமய கலாசார இராஜாங்க அமைச்சராக இருந்து அவர் ஆற்றிய பணிகள் யாவருமறிந்தவை. ‘மலையகம்’ பற்றிப் பேசும் போதெல்லாம் கல்வி, சுயசிந்தனை பற்றியே அவர் பேசுவது, என்னைக் கவர்ந்த விடயங்கள். இடைவெட்டாது அவர் அளித்த ஊக்கமும் தூண்டுதலுமே. இத்தொகுப்பு நூலுருவாவதற்குக் காரணமாகின. திரு. தேவராஜ் அவர்களுக்கு எனது நன்றி என்றும் உரியது.

கொழும்பு பல்கலைக்கழகத்தின் சமூகவிஞ்ஞானக் கல்வித் துறைத் தலைவரான திரு. சோ. சந்திரசேகரன் அவர்கள் மலையகம் தந்த கல்விமான். கல்வித்துறையின் உயர்ந்த நிலையிலிருந்து பணிசெய்பவர். கல்வித்துறை சார்ந்த பல ஆய்வு நூல்களை எழுதியவர். சிநேக பூர்வமாக பழக்கஷைய பண்பாளர். அவர் என்னை அறிமுகம் செய்து வைக்க இசைந்தமைக்காக நான் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன்.

தமிழகக் கவிஞர் இளந்தேவன் அவர்கள் இலங்கை வந்திருந்தபோது இக் கவிதைகளை வாசித்து வழங்கிய வாழ்த்துக்களுக்கு எனது நன்றிகள் உரியன.

வெவ்வேறு காலப்பகுதிகளில் இக்கவிதைகளைப் பிரசுரித்துதவிய வீரகேசரி, தினகரன் நாளிதழ்களின் ஆசிரியர்களுக்கும் குறிப்பாக வீரகேசரி

குறிஞ்சிப் பரல்கள்' பகுதியின் பொறுப்பாசிரியர் திரு. வி. தேவராஜ் அவர்களுக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவிக்கின்றேன். இந்நாலுக்கு ஷட்ப்பெஸ்ட்டிங் செய்து தந்த பேஜ் செட்டர்ஸ், அழகிய வடிவில் அச்சிட்டுத்தவிய பாஸ்ட் பிரின்ட் நிறுவனங்களுக்கு எனது நன்றி.

கவிதைகள் யாவும் கற்பணையல்ல!

ம. சண்முகநாதன்

31, 37ம் ஓமங்கை,

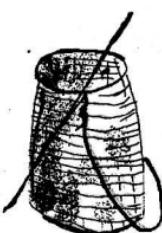
கொழும்பு - 6.

ஆனா, ஆவன்னா!

குருதியும் வியர்வையும்
 குன்றுகளாகி,
 கொஞ்சிடும் அழகினைப் படைத்தன
 உழைப்பின் உறுதி
 உரத்தை மறந்து
 உலகம் தேநீர் சுவைத்தது!

உழைத்ததே ஏனென
 உணரா வண்ணம்
 ஆண்டுகள் நூறு உருண்டன
 மலைத்து நின்ற மைந்தர்
 எழுந்தார்
 மயக்க மூட்டங்கள் கலைந்தன.

உழைப்பது மகிழ்வுடன் வாழவே
 என்னும்
 ஆனாப்பாடம் சொன்னார்
 கல்வியாலே காட்சியே மாறும்
 ஆவன்னாவும் சொன்னார்
 தேனாய் இனித்தது சேதி - தோழீ
 கூனல் நிமிர்ந்தது குன்றில்! - கோடி
 இன்பம் நிறைந்தது நெஞ்சில்!

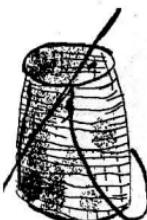
அன்றும் இன்றும்

அன்று

கொழுந்தெடுக்கக் குனிந்தனர்
சூடை சுமந்தே முதுகின்
பலம் மழுங்கப் பணிந்தனர்
பாறையிலே கால் தடுக்கி,
விழுந்தபோதும் வணங்கினர்
வெற்றிரண்டு கைகள் கூப்பி
எழுந்திருந்து அடிமைகளுக்
கிலக்கணத்தைப் படைத்தனர்.

இன்று

நெஞ்சினிலே உரத்தோடு
நிமிர்ந்திருந்து பேசுவார்
அஞ்சதலும் அவறுதலும்
யாமறியோம் என்குவார்
தஞ்சமென்று எம்மை நம்பியிந்
நாடிருக்கென் றாடுவார்
யிஞ்சவார் மலையினத்தின்
மானத்திற் கோர் ஊறுளனில்!

பழைய கதை!

எப்படிச் சொன்னாலும்
ஏறாது செவியில்
துப்புக் கெட்டவர்கள்
தேராத மக்கள்

அப்படிச் சொல்லாதீர்
அது பழைய கதை!

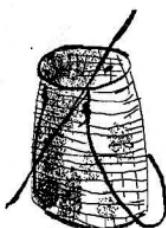
தாழ்ந்து பணிந்து
தயங்கிப் பயந்து
வீழ்ந்து கிடந்திட்ட
வெறும் மக்கள் இல்லை!

தன்னம்பிக்கையோடு
தலை நிமிர்வோர் இவர்
என்னம் வென்றிடத்
திண்மனங் கொண்டவர்

முட நம்பிக்கை மூட்டங்கள் கலையும் – கல்விக்
கூடங்கள் தோறும் மாற்றங்கள் விளையும்

அடுத்தசில ஆண்டுக்குள்
அறிஞர் எழுவார்
எடுத்த கருமத்தை
இனிதே முடிப்பார்

ஆதலினால், அன்புடையீர்!
“எப்படிச் சொன்னாலும்
ஏறாது செவியில்
துப்புக் கெட்டவர்கள்
தேராத மக்கள்”
அப்படிச் சொல்லாதீர்
அது பழைய கதை!

பாரம்பரியம்!

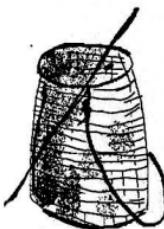
எனது பாட்டனின்
தந்தையும் கூட
உலைப்பினை ஈந்தான்
ஒரு புழுவினைப் போல்
உடம்பு நெனிந்தான்
ஒரு சில சதத்தையும்
இருகரம் நீட்டி
இரந்தே பெற்றான்.

எனது தந்தையும்
மாதச் சம்பளக்
கோவூம் போட்டு
மன்னுக்குள் போனான்!

நேற்று நானும்
நம்மாளுகளுடன்
நம்பிக்கையோடு
'ஸ்ட்ரைக்' செய்தேன் -

லயத்தோரத்து
மாமரங் கூட, காய்த்து ஓய்ந்து
பட்டுப் போனது -

மாதச் சம்பளக்
கோவூம் கேட்கிறது
யாரது தெருவில்
ஒ -
எனது பேரணா?

அவமானப்படுவோமா?

ஆறடி அறைகளில்
ஆண்டுகள் பலவாய்
அடைந்து கிடக்கும் அவலம்!

அறியாமை இருளில்
உழல்கிறோம் என்பதை
அறியாதிருக்கும் கொடுமை!

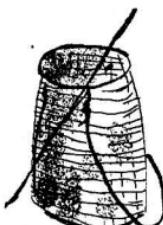
மனி தரைக் கண்டு
மலைத்து வியர்த்து
மண்டியிடுகின்ற மடமை!

தெரியாதென்ற சொல்லைக்கூட
தலை நிமிர்ந்து ரைக்கும் திமிர்!

நறுக்கென்று ரைக்கக்
நாலு அறிஞர்கள்
நமக்கில்லை என்ற நலிவு!

வளர்ச்சி கண்டு
எரிச்சல் பட்டு
வளர மறுக்கும் வீம்பு!

அவமானப்படுவோமா?
அதன் பின் எழுந்து
சுயமாக நிற்போமா
சொந்தக் கால்களில்?

பொய்கள் தோற்குமோ?

*நமுனுகுலயின் குளிரில்,

நெரையைப் புடிச்சு

கொழுந்துத் தளிர்களை

கிள்ளிய கரங்கள்

தளர்ந்து தயங்கி

இயங்க மறுத்தன.

கங்காணி செங்கோடன்

கத்தினார் - “கறுப்பாயி

ஓனக்கு அரநானுப் பேரு”

கண்மணிக் குழந்தைக்கு

காய்ச்சல் என்பதால்

கறுப்பாயி பெரட்டுக்குக்

கொஞ்சம் தாமதம் -

“கங்காணி செய்றது ஞாயில்ல

ஒங்க சம்சாரம்

வராட்டியும் பேரா?”

பொங்கினர் பெண்கள்!

“சரி சரி நேரமாவது

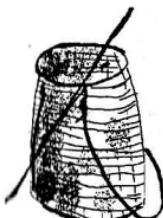
கண்டுக்காம

நெரையைப் புடிங்க”

கசந்தார் கங்காணி -

பொறுமை மீறினால்

பொய்கள் தோற்குமோ?

* நமுனுகுல - ஒரு தோட்டத்தின் பெயர்

தலவர்கள்!

*அயிஸ்லெபி தோட்டத்தில்
ஆறு ‘தலவர்கள்’
இலங்கையில் எத்தனை
சங்கம் உண்டோ
அத்தனைக்கும் அவர்கள்
ஆள் பிடிப்பார்கள்.

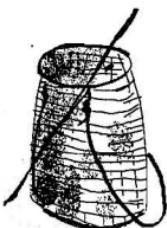
சந்தா மட்டும்
பிந்தாமல் வந்து
கொழும்பில் சேர்ந்துவிடும்,

கண்ணுசாமியை ஒருநாள்
சின்னத்தொரை
கண்ணத்தில் அறைந்தார்
என்பதனால்
தோட்டமே பதைத்தது,

தலவர்கள் கூடி,
வேலைநிறுத்தமென ‘ஓப்பீசுக்கு’
ஒலை அனுப்பினர்,

மாஸையில் - மேலிடம்
நாலுசங்கத் தலவர்களுக்கு
பால் வார்த்து விட்டது,

இரண்டு பேர் மட்டும்
முரண்டு பண்ணினர்
அதனால் - மறுநாள்
முக்கால்வாசிப்பேர் வேலை!
கால்வாசிப்பேர் நிறுத்தம்!

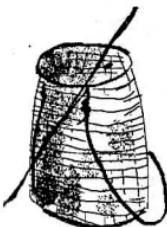
* அயிஸ்லெபி - ஒரு தோட்டத்தின் பெயர்.

ஓரு கதிரவனைப் போல்!

சீருற்ற தேயிலையின்
சிறப்பிற்குக் காரணமாய்ப்
பேர் தந்த பாட்டாளிப்
பெருங்குலத்தின் தோழர்களே!
மாறுகின்ற காலத்தின்
மாற்றமெல்லாம் தோட்டத்தைச்
சேரும் நிலைகான
சேர்ந்தெழுவோம் வாருங்கள்!

உழைத்தனர் அன்னையர்
வியர்வை உகுத்தனர் தந்தையர் - நாம்
களைத்துப் போய் வயத்துக்குள்
கண் மூடிக் கிடந்துவிட்டு
வளர்ச்சி இல்லையென
வறட்டுக் கதைப் பேசி - மனம்
சலித்துச் சோருவதும்
சரிதானா சொல்லுங்கள்?

ஏழையாய் இருப்பதற்கும் அறிவின்
எழுச்சி குன்றி இருப்பதற்கும்
கோழைத்தனம், குழம்பிய சிந்தனையே
காரணம் என்பதைக் - கண்டோமதனால்
முலையில் உட்கார்ந்து
முளையைக் கசக்குவோம் - விழிவின்
காலையில் எழுவோம் - ஒரு
கதிரவன் போன்ற கம்பீரத்துடன்!

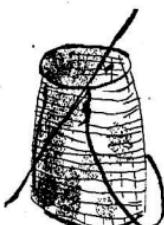
கொழுந்துக்கூடை!

உன்ன
வணக்கம் சுமந்ததால்
எங்கள் முதுகு முட்டுக்களின்
இயக்கத்திலே
எங்களுக்கு ஒரு சந்தேகம்

நாங்கள் உன்னை
நேசித்துக் கொண்டிருந்தபோது,
இந்தத் தேசமோ -
யாசித்துக் கொண்டிருந்தது,
ஆனால்,
அங்கீரிப்புக் கதவுகள் மட்டும்
அடைபட்டே கிடந்தன.

கொழுந்தைச் சுமந்தே - பல
கோட்டைகளை நியிர்த்திய நீ
கொஞ்சம்
கொள்கைகளைச் சுமந்துபாரேன்!

அடகுவைத்த,
சூடு சொற்றனையை
அடம்பிடித்தாவது
தேடிக்கொண்டு
அழைப்பு மனியை
அழுத்து -
திறக்காவிட்டால்
தகர்த்து விடு - இனிமேல்
தடைகளே வேண்டாம்.

லயத்துக் கூரைகள்

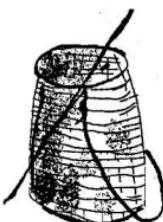
லயத்துக் கூரைகள்,
இன்னும்
கறுப்பாகவே இருக்கின்றன!
காம்பராக்கள் -
கதிரவன் ஒளியைக்
காணவே சூடாது
என்பதிற்தான்,
எத்தனை கரிசனை?

கவ்வாத்துகள் வெட்டி,
கொழுந்துகள் துளிர்க்கையில்,
சூடைகள் நிமிரும்!
கோழிகள் சிலிர்க்கும்!
ஆடும், மாடும் -
ஆட்டும் லயத்தையே!

கூரைகள் தகரும்!
கறுப்புகள் வெளிரும்!
தேசப் பெருமை பேசிப்பேசி
தேயிலைக் கடியில் சூதல்காயும்.
சூட்டங்கள் சிதறும்!

கறுப்பு முகங்களில்
வெள்ளைகள் சிரிக்கும்!
வெறுப்பு மனங்களை
வெயில் எரிக்கும்!

வீரகேசரி - 12.6.1988

எழும்நாள் எந்நாள்?

வாழ்க மாவலி வாழ்க நீ மன்னே
வளமார் பசுமையின் வள்ளலே வாழ்க!
ஆழ்கடல் சேரும் ஆர்வத் துடனே
ஆர்ப்பாரித் தோடும் நதியே வாழ்க!

உன்னால் கிணறுகள் ஊறின ஊற்றாய்!
உன்னால் மரங்கள் உயர்ந்தன உயர
உன்னால் பச்சைப் பசும்புல் விரிந்தது
உன்னை வாழ்த்தியே இலங்கை வாழ்ந்தது!

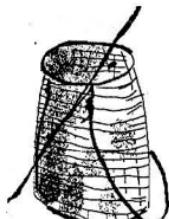
இத்தரை மீது இத்தனை செய்த நீ
இனங்கள் பிரிந்து நிறுங்கள் பகுத்து
முத்திரை பதித்து சிலர்க்கென மட்டும்
மூலவராய் வாழ்ந்திலை மெய்யே!

காலவெள்ளத்துள் அள்ளுண்டு வந்து
கண்டிச் சீமையில் பசுமை புலர்த்தி
ஒலமிட்டே தன் உரிமைகள் பெற்று
ஈங்கு வாழும் ஓர் இனத்தின் சான்றே!

மண்ணின் உரமும் நீரின் வளமும்
மனிதர் யார்க்கும் பொதுவெனலாயின்
கண்ணின் ஆறு உன்னுடன் கலந்து
கதறி ஒடுதல் முறையோ மொழிவாய்?

நன்று எண்ணுக - மலைநில மக்களின்
இழிநிலை வாழ்வு நீதியோ? முறையோ?
என்று இவர்தம் துயர்கள் தீரும்?
என்று உரிமையின் தீபம் ஒளிரும்?

மனத்தில் அறிவும் தெளிவும் உறைய
மாண்பு நிறைந்து மகிழ்வு பெருகி
இனத்தால் இழிந்தோர் எனும்நிலைமாறி,
எழுச்சியோடிவர்கள் எழும்நாள் எந்நாள்??

அந்த நாள்...!

அந்த நாளை - நான்
மறக்கவில்லை
அமரதாச!

நாயபெத்த தோட்டத்தில்
இறங்கி நான் வருவேன்
துால்கொல்ல கிராமத்தைக்
கடந்து நீ வருவாய்.

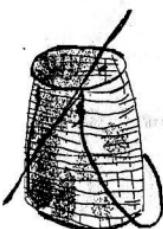
இருவரும் சேர்ந்து
ஆறு மைல் துாரத்தை
ஒன்றாய் நடந்து
ஸ்கூல் போனோமே!

வழியில்
உனது
அவித்த மரவள்ளியும்
எனது
ரொட்டுத் துண்டுகளும்
இருவர் வயிற்றிலும்
ஒன்று கலந்தன.

சின்னதாய் நீ தந்த
பென்சில் துண்டு-
'காக்காய்க் கடி கடித்த
கொய்யாப்பழம்'
மறக்கவில்லை அமரதாச!

நீ 'போடா' என்பாய்
நான் *'பளயங்' என்பேன்

வயலோரப் புல் அறுக்க
நான் வருவேன்
தேயிலைக்கடியில் நீ
வல்லாரை தேடுவாய்!

ம

இடையில் வளர்ந்துவிட்ட
ஆறாத குரோத்தால்
நான் தந்த ரொட்டியை நீ
நாய்க்குப் போட்டாய்
நீ தந்த மரவள்ளி
நஞ்சென்று அஞ்சினேன்.

புகைந்து - கிளர்ந்து
முண்ட நெருப்பில்
எங்கள் இளமை
கருகிப் போனது -

அத்தனையும் அமரே
அடிமனத்து நினைவுகளாய் . . .

எனக்கும் உனக்கும்
'இஸங்கள்' தெரியாது
ஆனாலும் இன்று
என்னைக் கண்டு நீ
ஒதுங்கிப் போகிறாய்!
உன்னைக் கண்டு நான்
பதுங்கிப் போகிறேன்!

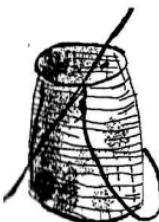
உடைந்துவிட்ட
இதயங்கள்
ஒட்டுமா நண்பனே?

உதைபந்து

* விளையாட்டு நடக்கிறது -
பார்வையெல்லாம் இலங்கையிலே!
பலத்த சத்தங்கள்!
எந்த அனி
வெல்லும் எனும்
பந்தயங்கள்!

களத்தில் - இறுதியிலே
களிப்பும் துயரமும்
கட்டாய விளைவுகளாய்
கைகொட்டிச் சிரிக்க
காலம் கரைகிறது!

ஆடுங்கள் விளையாட்டு
அழகாய் இருக்கிறது!
கொட்டுங்கள் கும்மாளம்
கொஞ்சங்கள் - மிஞ்சங்கள்
குன்றிலே ஒரு கூட்டம்
கூடை சமக்கிறதே
அதை மட்டும்
பந்தாக்கி விடாதீர்கள் - உதை
பந்தாக்கி விடாதீர்கள்!

* விளையாட்டு - தேர்தல் காலத்து கட்சி பேதங்கள், கலவரங்கள்.

கோலங்கள் மாறும்

நாட்டின் சுதந்திரத்திற்கு
வயது நாற்பது -
நாடற்ற நமக்குத்தான்
ஒட்டு என்றவுடன்
இங்கே ஒலங்கள் எத்தனை?
வாயிலே பந்தல்கள் -
வானவெளி போல -
வெறும் வார்த்தையிலே
என்றேனும்
வயிறு நிறைந்ததா?
பொறுத்ததும் சகித்ததும்
பொய்களை நம்பிச்
சிறுத்துப் போனதும்
போதும் - போதும்
அணிகள் சேர்ந்ததும்
அடிகள் வீழ்ந்ததும்
*ஆடிக்காற்றும்
ஜயோ என்கும்!
இன்றைய சிந்தனை
நமது நன்பனே -
ஒன்றுபட்டால் நம்
கோலங்கள் மாறும்
இல்லையெனில்
ஒரு சந்ததி நாறும்!

வீரகேசரி 27.11.1988.

*ஆடிக்காற்று - ஜமலை மாதங்களில் வந்து போன
வன்செயல்கள்.

கோழைகள் குன்றில் என்றா?

சேவல்கள் கூவியபின்பா
காலைகள் விடியும்? - போர்க்
கூவல்கள் குவிந்த பின்பா
கொஞ்சம் சலுகை?

பாடுகள் பட்டுமா நம்
பதைப்புகள் தொடரும்? - மண்டை
ஒடுகள் புதைந்த பின்பா
உண்மைகள் சுடரும்?

உரிமைகள் எவைகள் என்றா
எமக்கொரு மயக்கம்? - தனித்
திறமைகள் நிறைந்த கையா
தலைகள் சொரியும்?

குஞ்சுகள் மகிழ என்றா
குநுவிகள் கூட்டில்? - மலைப்
பிஞ்சுகள் நிமிர என்றா
பெற்றவர் சேற்றில்?

மந்தைகள் கூட்டம் என்றா
மேய்ச்சல் களின்னும்? - பெரும்
விந்தைகள் விளையும் என்றா
வீணே நாட்கள்?

தோல்விகள் தொடரும் என்றால்
தொய்வதா தோட்டம்? - இக்
கேள்விகள் மலைகள் என்றா
கண்களில் வாட்டம்?

கோழைகள் குன்றில் என்றா
கொடுமைகள் திமிரும்? - எனில்
நாளைகள் இறந்த பின்பா
தோள்கள் நிமிரும்?

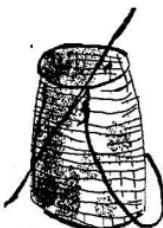
நாளை

வெட்டி விட்டால்
வீழ்ந்துவிடும்
தென்னை என்றா என்னினீர்கள்?
மன்னியுங்கள்
வெட்ட வெட்ட
வளருகின்ற
தேயிலைகள் நாங்கள்!

எங்கள் தனித்துவத்தை
இழக்க வைத்துவிட்டு
அறிவுக் கொழுந்துகளை
அறுத்து ஏறிந்துவிட்டு,
தேநீரைச் சுவைத்த
தெம்போடு,
இயற்கையோடு ஊடாதீர்கள்!

நாளை எழும்
புயலும், பூகம்பழும்,
இன்றின் - எதிர்விளைவாயும்
இருக்கலாம்
இல்லையா?

வீரகேசரி - 7.5.1989.

வாறாகு!

வெத்தல் வைக்காம,
வாங்கன்னு அழைக்காம
வீடுவீடாப் படியேறி
விருந்தாட வாறாக.

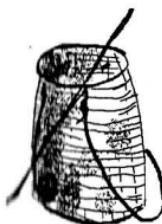
ஒட்டுமில்லை ஒறவுமில்லை
அனாலுஞ் சாமி
எவ்ளவு ஆசையா
என்னமாப் பேசுறாக.

பெரசா உரும கெடச்சதுனால
பெருசா நம்மள நெனச்சட்டாகளாம்
தேருதல் வருதாம்
ஒட்டு வேணுமாம்

எலக்கம்கிறாக
சின்னம்கிறாக
புள்ளடி போட
சொல்லியும் தர்றாக!

தனித்தனி வீடு தருவாகளாம்
மாசசம்பளம் போடுவாகளாம்
புள்ளைகளுக்கு ஓப்பீசு வேலங்கிறாக!
ஒவ்வொருத்தரா வந்து
ஒன்னொன்னா சொல்றாக
செஞ்சாலுஞ் செய்வாக!

ஓழுங்கா இந்தமுறை
ஒட்டுப் போடனும் -
ஆனாப்பாருங்க
ஒசிச்சுத்தான்!

நிமிர்வோம்!

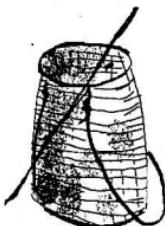
தேனி வளர்ப்போம்
தேனை நிறைத்துப்
பானை நிறைய
பணத்தை நிறைப்போம்!

ஆடும் மாடும்
கன்றாய்க் குட்டியாய்ப்
பெருகட்டும் தோட்டத்தில்!
பால் ஆறாய் ஓட்டட்டும் -

லயத்தைச் சூழ உள்ள நிலத்தில்
வியர்வை கொட்டுவோம்
விளையட்டும் பயிர்கள்!
வெள்ளிக்காசகள் நிறைவுதனாலே
வங்கியில் நம்பணம்
தங்கட்டும் - இனி
வெறுங் கைகளை
விரித்தல் இல்லை!
பொருள்வளம் பெருக
மருத்துவ நிபுணராய்
பொறியியல் அறிஞராய் - நம்
பிஞ்சுகள் கல்வியின்
பெருமை பேசட்டும்!

மனத்தால் நிமிர்வோம்
ஆமாம்
பணத்தால் நிமிர்வோம்!

வீர கேசரி - 16.09.1990

நினைவும் நிஜமும்

லயன்கள் நகர்ந்தன
பயங்கள் அகன்றன
மலைகளின் மத்தியில்
அங்கும் இங்குமாய்
அழகிய வீடுகள்
அடுத்தடுத் தெழுந்தன.....

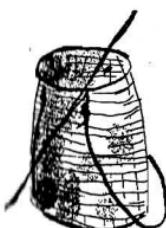
வீட்டைச் சுற்றியோர்
தோட்டம் பூத்தது
வாழைகள் குலைகளை
வரிசையாய்த் தள்ளின.....

கோழிகள் கூட
கொஞ்சிக் குலவின
சின்னஞ் சிறுசுகள்
சிரித்த முகத்துடன்
எண்ணம் வென்ற
இன்பங் காட்டின

மனங்கள் மலர்ந்ததால்
மன்னும் மலர்ந்தது
உரிமை வென்ற
பெருமையோடு
ஒரு சமுதாயம்
எழுந்து நிமிர்ந்தது!

இப்படியாக,
நினைவுகள் வளர்ந்தன
நிஜங்களாகும்
நானும் தெரிந்தது!

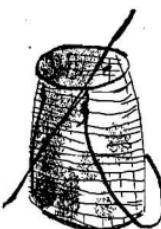
வீரகேசரி - 15.4.1990

லயன் - தோட்டத்திலுள்ள வீட்டுத்தொடர்
Line - எண்பதன் மருவு.

சொல் அம்மா!

அம்மாவுக்கு
 சம்முகம் எழுதுகிறேன் -
 கம்பளையில் போய்
 கிழிந்த துணி தைக்கையில்,
 “பொம்பள வேலையப்
 பொழுது போக்கிப் படிக்கிற
 போக்கத்த பயலே -
 சம்பளமே பத்தாதே
 சாம்பிராணி” என என்னை
 வம்புபேசித் திட்டிய
 வாய்க்களை இன்னும் நான்
 மறக்கவில்லை -
 தொழிலாக, தையலை
 தெரிந்து கொண்டதனால்
 ஏழு இயந்திரங்கள்
 எனக்கே சொந்தமாய் -
 சட்டை பாவாடை
 வெட்டவும் தைக்கவும்
 எட்டுப்பேர் உள்ளார்கள்!
 பெட்டி பெட்டியாய்
 அடுக்கிய உடுப்பை
 பெரிய கடைகளில் விற்கிறேன்!
 கட்டாக பணத்தைக்
 காண்கிறேன் அம்மா -
 கிட்டத்தில்,
 வண்டியொன்று வாங்கி
 நானே ஓட்டி
 வருவேன் வீட்டுக்கு -
 உழைப்பால் நிமிர்ந்த
 என்னைப் பார்த்து
 திகைத்துப் போய்
 தோட்டமே
 தூங்காது பார் அம்மா
 எத்தனைநாள் தான்
 முள்ளுப்போடுவதும்
 புல்லுக்கான் வெட்டுவதும்
 சொல் அம்மா?

வெற்றிச் சங்கொலி!

வா தோழி வா! வாழ வா தோழா வா!
வானமும் பூமியும் வாழ்ந்திடும் வரையினில்
வையமும் நம்மையே வாழ்த்திட நீடுமே

(வா தோழி வா)

இனிய மலையகம் இன்ப நிலைபெற
எங்களுள்ளங்களில் அறிவு ஒளி வர
தனி ஒருவரும் தாழா வளத்தினால்
தரணியில் நம்மவர் தலை நிமிர்ந்திடவே

(வா தோழி வா)

பாட்டனும் பாட்டியும் வாழ்ந்த ‘ஸயத்திலே’
பேரனும் வீரன் ஆவானோ பயத்திலே
கூட்டமும் கொள்கையும் குலவுமருத்தியில்
குன்று நிமிர்ந்திடும் கூரிய மதியிலே
ஒற்றுமையற்றால் மானிடம் உய்யும்
அற்றிடும் போதிலகிலமே தொய்யும்

(வா தோழி வா)

சிந்தித்து அறிவுடன் செயலுறின் நாமே
நிந்தனை யறுவது இல்லையே தோழியே
வந்தித்து அணவரும் வாழ்த்திடல் வேண்டும் - நாம்
வளமுடன் நலமுடன் வாழ்ந்திடல் வேண்டும்
மலையகம் அறிவு விளை நிலமாகி
மன்னர் நாம் ஆகும் புதுயுகமாக

(வா தோழி வா)

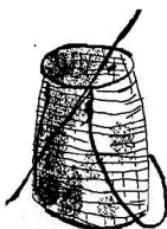
வீறு கொண்டு நாம் இணைந்திடல் வேண்டும்
வெற்றிச் சங்கொலி இசைத்திடல் வேண்டும்
ஏறும் மலைகளில் எங்கள் உயர்வினை
சாற்றியே பறைகளை அடித்திடல் வேண்டும்
ஒற்றுமை யுற்றால் மானிடம் உய்யும்
அற்றிடும் போதிலகிலமே தொய்யும்

வீரகேசரி - 7.2.1988.

கோழிகளை மேய்த்தபடி...!

நானோயாப் பக்கத்து நம்ம தோட்ட ஸ்கூலில்,
நல்லாய்ப் படிப்பிக்கும் நம்மவர்களில் ஒருவன் - -
நாலுவருடமாகத்தான் நாறுகிறான் - கந்தசாமி!
அன்றொருநாள்,
அவனுக்கு அறிவுதந்த சிங்காரம் சேர் சொன்னார்,
“கந்தசாமி கொஞ்சம் அந்தியப்போல வா” -
அன்பான சேரின் ஆணையை மதித்து,
அந்தியில் போனான் -

“நம்மபுள்ளைக படிக்கணுமில்லையா? ஒனக்கு
நாலு சீயும் மூணு எஸ்ஸாம்,
நல்லாவே படிச்சிருக்க -
கண்டுக்காம வந்து தொண்டுசெய்
காலப்போக்கில் “பிக்சட்” ஆயிடலாம்”
சேரின் வாக்கை சிரமேற்கொண்டு
சேவை செய்ய வந்தவன்,
நாலுவருடமாகத்தான்
மாதாமாத வேதனமாக
யிச்ச சொச்சத்தைத் தருவார் - பாவம்
அதற்கு மேலும் அவரென்ன செய்வார்?
“தொண்டர் ஆசிரியர்” தகுதி பெரிதென
நம்பியிருந்துதான் நாறுகிறான் கந்தசாமி!
அவ்வப்போது அப்ளிகேஷன்கள் அனுப்பினான்.
சிங்காரம் சேரும் எங்கெங்கோ எழுதினார்.
கந்தசாமி போன்ற அஞ்சாறு பேர்சேர்ந்து,
கரணமழித்துப் பார்த்தார்கள் -

கடைசிச் சேதி -

வயது கொஞ்சம் வரம்பை மீறி,

ஏறிப் போச்சாம் -

கணக்கில் மட்டும் “பெயில்” என்பதால்

கணக்கெடுக்க ஏலாதாம்

“கையில் கொஞ்சம் வைப்போம்” என்றாலும்

காலம் நல்லா இல்லையென்று

கல்வி இலாகாவில் ஒரே “கசமுச!”

தொண்டையும் செய்து,

தொங்கவும் வேண்டுமா?

தொய்ந்து போய்.....

பிரஜாவுரிமை போல் பிரச்சினை தீரும் (?)

பெரு நம்பிக்கையில்,

அங்கே பாருங்கள்!

தேங்கிக் கிடக்கின்ற,

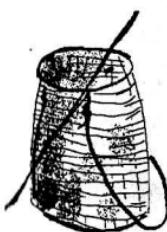
டேங்குத் தண்ணீர் போல்,

பீலிக்கரையிலே,

கோழிகளை மேம்த்தபடி,

நாலு வருடமாகத்தான்.....!

வீரகேசரி - 9.4.1989.

நானோயா - ஒரு நகரின் பெயர்

கனவு தான் ஆனாலும்...!

* கரும்பூதம் வந்துருமோ?
நடுநிசி வேளையிலும்
லயத்து மூலைகளில்
நாய்களின் ஊளைகள் !

நிசப்தத்தின் அமைதியிலும்
நெடுக்கும் குறுக்குமாய்
“சரக், சரக்” சத்தங்கள்
தூரத்து மலைகளில்
இரவை ஊடுருவும்
ஒளி மட்டும்
ஹர்ந்து செல்கிறது -

தேங்கிக் கிடக்கும்
தண்ணீர் நிலைகளில்
தவணைகளின் “கொடக்” ஓலியும்
தட்டாம் பூச்சிகளின்
“நொய்” ஓலியுங்கூட
ஒளித்துக்கொண்டன!

பாலுக்காய் அழுகின்ற
பாப்பாக்களையும்
சேலையால் மூடி
சேர்த்தனைத்துக் கொள்கின்ற
செவப்பாயிகள்!

கருக்கிட்டுக் *காம்பராவில்
காமாட்சி கணவனின்
காதில் குசுகுசுத்தாள்
கனவு கண்டாளாம்
கரும் பூதம் வந்ததாம்-

பயத்தால் படபடத்து
நெஞ்சம் அடித்தாலும்
“பொலம்பாமப் படுபுள்ள
போத்திகிட்டு”
என்றான் பழனி
“கனவுதான் ஆனாலும்
கரும்பூதம் வந்துருமோ?

வீரகேசரி - 2.1.1992.

கரும்பூதம்-அவ்வப்போது மலையகத்தைப் பயமுறுத்தும்
கலவரங்கள்

காம்பரா - அறை

பெரியசாமி எழுதுகின்றேன்

வீரய்யா வணக்கம்

பேராதனையிலிருந்து

பெரியசாமி எழுதுகிறேன்!

பேராசிரியர்கள், பெரிய புத்தகங்கள்

ஆராய்ச்சிப் படிப்புகள்

ஆதலினால்,

நேரமில்லை பதில் எழுத

நாளெல்லாம் பொழுதெல்லாம்

கல்வியிலே கழிகிறது.

நாலைந்து ஆண்டுக்குள்

நல்ல வைத்தியனாய்

வேலை கிடைத்து விடும்,

வெற்றி என் முயற்சிக்கு.

நீயும் நண்பர்களும்

கூட்டமாய்க் கூடி

சீட்டாடி நேரத்தைக்

கோட்டை விட்ட நாட்கள்

வீணாய் கழிந்தன வீணாக-

குரன், சுப்பன், சுந்தரம்

எல்லோரும் - மனம்

சோராது கற்று - இங்கே

வீறாய்ப்பாய் வாருங்கள்

வரவேற்க நானிருப்பேன்,

நன்கு கற்றுணர்ந்த

நான்கு பேர் போதும்

நாற்பது தோட்டத்துத்

தலைவிதியை நிர்ணயிக்க!

- நண்பன்

பேராதனையிலிருந்து

பெரியசாமி!

புதுயுகம்

ஊதுங்கள் சங்கு, கொட்டுங்கள் மேளம்
தீதுகள் நீங்குக வென்றே -
வாதுகள் வம்பு தொல்லைகள் இல்லை
வஞ்சங்கள் மாண்டன நன்றே.

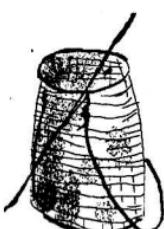
தூங்கிய ஏங்கிய காலங்கள் போதும்
துவண்டு கிடந்ததும் போதும்,
ஈங்கினி இளையவர் எழுச்சி எழுந்தது
என்றே சங்கொலி ஊதும்

மலையகம் கல்வியின் மாண்பால் மகிழும்
மட்மைகள் இலையென் ரோடும்
அலையென ஓயா ஆற்றல்கள் ஓங்கும்
அறிவின் பெருமைகள் வீங்கும்.

கொட்டும் இடியாய் கொட்டட்டும் மேளம்
கரங்கள் இனைந்தது கண்டே -
எட்டும் வரையினில் எட்டட்டும் எங்கள்
உயர்வுப் படிகளின் ஏற்றம்.

இன்னொரு நாளை எண்ணங்கள் நாடும்
இங்கொரு புதுயுகம் பொங்கும்
புன்மைகள் மாஞும், புதுமைகள் ஆஞும்
புத்தொளி மலைகளைச் சூழும்.

வீரகேசரி - 15.4.1990.

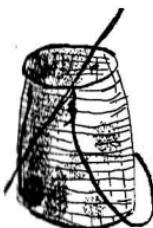
இசைப்புயல்!

இன்பராஜ், ஆறுமுகம் -
அழகேசன், ஆனந்தி
அருள்மேரி, எட்வர்ட்
இணைந்த இசைக்குமு,

தோட்டந் தோட்டமாய்த்
தூாறலாய் சாரலாய்த்
தூவானம் போட்டது,

வேகமாய் எழுந்த
இராகத்தைக் கண்டு
கலையிதா என்றோரும்
பிழைப்பிதா என்றோரும்
மலைக்கிறார் மௌனமாய்

‘மலநாட்டுப் பொடியன்கள்’
சளைத்தவர் இல்லையாம் -
புயலாக
இசை ஒசை
எழுந்து பரவுவதை
*பொய்யென்றால்,
அட்டனிலே
போய்த்தான் பாருங்களேன்!

(அட்டன் - ஒரு நகரின் பெயர்)

தாண்டு தம்பீ – தாண்டு!

மலைகள் ஏறும்
கலைகளிலே நீ
விளைந்தவன் தாணேடா
தம்பி - அட

இல்லைகள் என்று
எத்தனை நாள்தான்
சொல்லி அழுவாய் எழுடா!

திறமை என்பதும்
பெருமை என்பதும்
ஒருவரின் உடைமை இல்லை - ஏய்

விழுந்து கிடந்தவன்
எழுந்து நடந்தால்
விழிகள் விரிவது காண்பாய்!

சிலிர்த்து எழுவதில்
இருக்கும் இன்பம்
சோம்பிக் கிடப்பதில் இல்லை

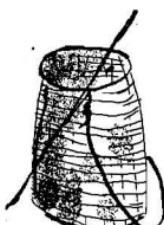
தடைகள் என்பது
தாண்டத்தானே
தாண்டு தம்பி தாண்டு!

கணிதப் பாடம்
கஷ்டமென்றாலும்
கைவிட முடியாது தம்பி

கல்வியின் உயர்வால்
கிடைக்கும் களிப்பு
காசால் கிடைப்பது இல்லை!

கைகளை வீசி
கால்களை உதைத்தால்
கரையில் இருப்பாய் நீந்து!

வீரகேசரி - 12.8.1990.

காமன்கூத்து

* பிட்டராத்து மலையிலே
புயல் ஒன்று பூத்தது
ஒற்றுமையாய்த் தொழிலாளர்
ஊவாவில் இணைந்தனர்

“காணிப் பங்கீடா
கடையை மூடுங்கள்!
வீணாக வம்பை ஏன்
விலைக்கு வாங்குகிறீர்?
ஏனென்று கேட்க
இல்லை நாதி என்றா
எங்கள் நிலத்திலே
சொந்தம் கொண்டாடினீர்?

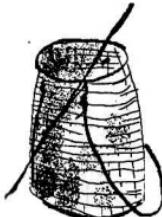
எழுந்த அக்கோழம்
இடிபோல ஒலித்தது -
ஒன்றுகூடித் தலைவர்கள்
குன்றையே அசைத்தனர்!

வேலை நிறுத்தச் செய்தி
வெடி குண்டாய் ஆனது
இயங்குவதை நாடு
சில கணங்கள்
இடைநிறுத்தி வைத்தது!

காட்டை அழித்து
கவின்மிகும் பச்சையை
ஊட்டி வளர்த்த
ஓரினம் ஒதுங்கி
அநாதையாய் அழுது
அரற்றல் இனி இல்லை

காணிப் பங்கீட்டுக்
கடை மூடப்பட்டது
குறிஞ்சியிலே தோழர்கள் - காமன்
கூத்தாடிக் களித்தார்கள்.

* பிட்டராத்து மலை - அப்புத்தளைக்கு பக்கத்தில் உள்ள
ஒரு தோட்டத்தின் பெயர்.
தோட்டத்து நிலம் - நகரத்து மக்களுக்கு பங்கிடப்பட
முயற்சிகள் எழுந்த போது)

என் மண்ணே!

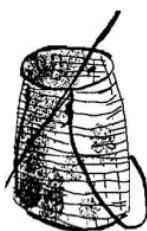
என்னால் வளமாய்
செழிக்கும் என் மண்ணே!
உன்னை என் - உயிராய்
என்னமாய் நேசித்தேன்?

எனது முத்த சோதரர்
எல்லாம்
உழைத்துழைத்தே -
உருக்குலைந்து போனதும்
எலும்புக் கூடாய்
உலவும் அழகும்
அறிவாய் நீ -
அகிலமும் அறியும்!

உன்னிடமே, நான்
உறவுகளோடும்
உரிமைகளோடும்
உலவுவேனன்று
எண்ணிய என்னை
அந்நியனாக்கிய
அழகு-சிறப்புத்தான்!

என்னைப்பார்,
உழைப்பால் வெந்த
இருந்புக் கரங்கள்
ஊழையும் வெல்ல
வலிய தோள்கள்
எதையும் தாங்க
எஃகு இதயம்
எங்கும் வாழும்
அன்பு எண்ணம்

இருந்தும்,
நேற்று நீ சொன்னதாய்,
காற்று வாக்கிலோர்
செய்தி வந்ததே -
வந்ததென்னவோ
செய்தி அல்ல - செந் தீ!

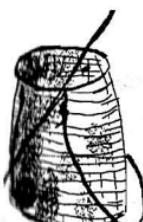
போகவா? எங்கே?
 என்னை அறியாத
 புதிய மண்ணுக்கா?
 அங்கிருந்தொரு வாழ்வு
 தொடங்கவா?
 அநீதிக்கும் ஒரு எல்லை
 இல்லையா?

இந்த மண்ணையென்
 சொந்த மண்ணாக
 என்னி வாழ்ந்த
 இளையவன் ஒருவன்
 இனியும் கூட
 உன்னிலே வாழ்வேன்

எனது நியாய
 உனர்வை மறுத்து
 ஏற்றி மூட்டையாய்
 அனுப்புவதென்றால்
 ஆறடிக் குழிகளை
 நீயே தோண்டு

என்னோடு
 ஆயிரமாயிரம் பேர்கள்
 வருவார்
 அழுதே ஒய்ந்த
 கண்களோடு அமைதியாக
 உறங்குவதற்கு!

வீரகேசரி - 17.6.1990.

(இந்தியக் கடவுச்சீட்டு வைத்துள்ள மலையகத்தவரை கட்டாயமாக நாடுகடத்துவது என்ற செய்திகள் பரவியபோது)

கசக்கும் கரும்பு!

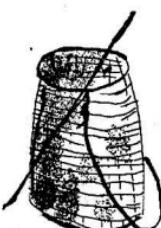
அவன்

காதல் எனக்கு
 கசக்கிறது காளி
 சூதலில், மலையில்
 அம்மா
 கொழுந்தெடுத்து நடுங்குகிறாள்
 நெஞ்சுவலி,
 வேதனையால் - அப்பா
 வெறும்பாயில் முடங்குகிறார்
 பொறுப்பில்லாமல் தம்பி,
 பொழுதைப் போக்குகிறான்
 மாதத்தில் பாதிநாள்
 சோதனையாய்க் கழிகிறது
 ஆதலினால்,
 காதல் எனக்கு
 கசக்கிறது காளி !

அவன்

என்ன வாழ்கிறது
 இங்குமட்டும்?
 கண்தெரியாத பாட்டி
 கட்டிலோரத்தில்,
 ஊதாரி அப்பாவோ
 ஊதித் தள்ளுகிறார்
 எலும்புக் கூடாக
 உலவுகிறாள் அம்மா,
 அடுக்கு வரிசையாய்
 ஜந்து தங்கைகள்

நானும் நீயும்
 ஆசிரியத் தொழிலாலே,
 அன்பினை வளர்த்தோம்
 ஆனாலும் பொறு!
 அவலத்திற்குள்ளும் வாழ்வுநாடு
 அவநம்பிக்கையிலும் துணிவுதேடு
 எழுந்துவிட்டால், தெளிந்துவிடுவோம்!
 கரும்பு யாருக்கும்
 கசக்குமா காமாட்சி?

பயங் கொல்லல் ஆருமடி யாப்பா!

ஆயாவோடுன்னைச் சேர்த்து - அம்மா
அவசரமாய் மலையேறிப் போனாள்
சாய்கின்ற பொழுதிலே வருவாள் - நீ
சாய்ந்தாடம்மா பாட்டுப் பாடு!

* கவ்வாத்துக் கத்தி கை ஏந்தி - அப்பா
காட்டு மலைப் பக்கம் போனார்
செவ்வானப் பொழுதிலே வருவார் - நீ
சினுங்காமல் சிரித்திடு பாப்பா!

ழூச்சாண்டிக் கதை சொல்லும் ஆயா - உன்னைப்
பயமுட்டிப் புட்டிப்பால் ஊட்டிடுவாளே
ஏச்சுக்கள் எரிச்சல்கள் ஊடே - உன்
இளமை மலர்வதும் கேடு!

* இருளாண்டி, ரோதைமுனிப் பேய்கள் - ஆயா
உரைத்திடும் கதைகளில் வருவார்!
இருளாகிப் போகாதோ வாழ்வு - நீ
இது கேட்டுப் பயங்கொள்ளல் தீது!

தயங்கிப் பின் வாங்காத கால்கள் - ஒரு
தடை கண்டு சோராத கைகள்
பயங்கொல்லும் இரும்பான நெஞ்சு - உரம்
படைத்த பாப்பாவாய் வாழு!

மலை வேலை முடிந்தம்மா வருவாள் - உன்னை
மார்போடனைத்து முத்தமும் தருவாள்
மலை நிலத்தறிவின் கொழுந்தான கண்ணே
மனதிலே தெளிவோடு இன்று நீ துாங்கு!

-
- * இருளாண்டி, ரோதைமுனி - தோட்ட மக்கள் வழிபடும் சிறுதெய்வங்கள்!
 - * கவ்வாத்து - காலாகாலம் தேயிலைச் செடிக் கிளைகளை வெட்டுவது.

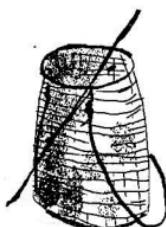
வோட்டிப்பொழுதுகள்!

பாட்டனின் தந்தை வாழ்ந்த
பரம்பரைப் பெருமை சொல்லி
நீட்டவும் முடியாமல் - தலை
நிமிரவும் முடியாமல்
கோட்டாண்கள் போலக்
கும்பிருட்டு-'லயன்'களுக்குள்
ஒட்டிவிட்ட நேற்றுகளை
ஒரு போது மறந்திருப்போம்.

நூறாண்டுக் காயங்கள்
நொடிப்பொழுதில் ஆறிடுமா? - நெஞ்ச
ஓரத்துத் தழும்புகளில்
உறுத்தல்கள் தான் எத்தனை?
தேர்கூடச் சேர்ந்து
இழுத்தாலே நகருமெனின்
மாறாத மனங்களின்
மலர்ச்சிக்கு வித்திடுவோம்.

எட்டியும் பார்க்காத - அறிவின்
ஏற்றத்தைப் பற்றியும்,
தொட்டும் பார்க்காத - புதுத்
துறைகளைப் பற்றியும்
விட்டு மறக்கும் வீண்பேச்சினாலே
வெறும் முச்சு மிஞ்சும்
வெட்டிப் பொழுதுகள்
விடிவுக்கு வழி தருமா?

வீரகேசரி - 28.3.1993.

ஓளிவெள்ளம்!

பூனாகலைப் பள்ளத்தைப்
போய்ப் பார்த்தால் புரிகிறது
கோச்சி ஏறாத
குப்புசாமிகள்,
கொழும்பு பார்க்காத
கோதண்டராமர்கள்
பக்கத்து நகரான
பண்டாரவளையை
பார்த்துவிட்டு வந்து
பல கோடி கதையளக்கும்
பெரியசாமிகள்!
அடுத்த நூற்றாண்டை நாம்
அண்மிக்கும் வேளையிலும்
இருண்ட குகையைப்போல்
எத்தனை தோட்டங்கள்?
பிரதேச செயலகங்கள்
பெயர்ந்து வருவதைப்போல்
நகரத்து வாய்ப்புகள்
நகர்ந்து வரவேண்டும்!
தோட்டத்தை ஊடுருவி
நவீனத்தின்
ஓளிவெள்ளம்
பாய்ந்து வரவேண்டும்!

வீரகேசரி - 4.4.1993.

பூனாகலை- ஒரு தோட்டத்தின் பெயர்
கோச்சி - புகையிரதம்.

விடுதலை

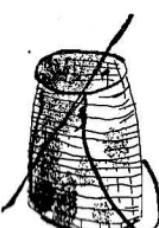
உயர் தரத்தில் சித்தி!
என்ன செய்யலாம்-
அப்பாவைக் கேட்டேன்
“எனக்கென்னா தெரியும்
ஐயாவைக் கேளு”

கெளாக்கரையாவைக்
கண்டு கெஞ்சினேன்
“அந்தக் கால எட்டாம் வகுப்போட
ஒப்பீசுக்கு வந்தவன் நான்
ஒசிச்சுச் செய்” என
அறிவுரை சொன்னார்.

சங்கத் தலைவரைச்
சந்தித்துப் பேசினேன்
“சங்கத்தில் சேர்ந்து
சமுகத்தைத் திருத்தென்”ரார்.

கோயில் கமிட்டித்
தலைவரைக் கேட்டேன் -
கோபுரம் கட்டக்
காசு தேவையாம்!

அமைச்சரைக் கண்டு
அடி பணிந்தேன்
“மாடசாமி மகனா
இன்னும் மலை வேலதானே!
ஓங்கப்பன் சங்கத்துக்கு
ஒதவி செஞ்சவன்”
சுகநலம் கேட்டு
சுருக்கமாய்ச் சொன்னார்

“இதெல்லாம் ஒரு படிப்பா
என்னா படிச்சு
என்னா கண்ட?”
இந்தபோய் எழுந்தேன்!

வழி தெரியாது நான்
விழித்தது தவறா?
வழிகேட்டு இவர்களிடம்
வழிந்தது தவறா?

முதலில்
இந்த முடங்கிப் போன
என்னங்களிலிருந்து விடுதலை!

பின்னர்?
சிந்தனைத் தெளிவோடு
சிறகடிக்க வேண்டும்
சிட்டுக்குருவி போல!

இடமாற்றம்

ஆசிரியப் பணியிலே
ஆனந்தம் கொண்டவன் நான்!
இடமாற்ற மடல் கண்டு
அதிர்ந்து போய்ப் பிரித்தேன் -

பக்கத்துத் தோட்டப்
பாடசாலைக்கு
பதவி உயர்வு - அதிபராக!

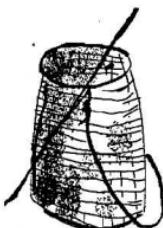
நீடித்த மகிழ்ச்சி
நண்பரைக் கண்டதும்
நீர்க்குமிழியானது -

அவரும் போறாராம்
அதே பாடசாலைக்கு அதிபராக
எழுத்தில் இல்லை

என்றாலும் உறுதியாம்!

“இது” தொடர்பாக
ஏறி இறங்கினேன் -
அலைந்து களைத்தேன் -
செல் ‘வாக்குப்’ பெற்றவர்கள்
கல்வி காப்பவர்கள்
குழம்பிக்குழப்பினர்!

எதிர்ப்பட்ட ஒரு நண்பர்
உண்மையைச் சொன்னார்
தானும் கூட அதே பதவிக்கு
தகுதியுள்ளவராம்,
தொடர்பு கொண்டாராம்
தனக்குப் பதவி உறுதி என்றார்.

வாழ வா தோழா!

ஆசிரிய நண்பராய்

இருந்த மூவரும்

அதிபர் பதவியால்

எதிரிகள் ஆகி

ஆடையிழந்தவர் போல்

அசிங்கமாய்க் கிடக்கிறோம்.

வெந்த மனத்தோடும்

வெண்கட்டிக் கையோடும்

வகுப்பறையை நான்

வலம் வருகின்றேன்.

கல்வியாளர்கள்

கல்வியை ஆளும்

காலம் சூன்றுக்கு

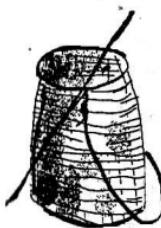
என்று வரும்?

அன்று வரை,

இடமாற்றக் கடிதங்கள்

இடம்மாறி அலைபாயும்

என்னைப்போல்!

பொதுக்கூட்டம்

அந்திப்பொழுது -
தெளிவற்ற சத்தங்கள் -
திரளான கூட்டம்
ஒதுங்கி நின்றேன் ஓரமாக!

பட்டாசுகள் இடிக்க
ஒலிபெருக்கி முழங்க
மலர்மாலைக் குவியல்கள்
மேடையில் அமர்ந்தன!
பலமணி நேரமாய்
பேச்சு-பேச்சு-
நரம்புகளை முறுக்கேற்றி
இரத்தத்தைச் சூடேற்றும்
பேச்சு!

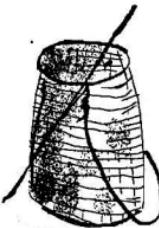
‘வென்றே தீருவோம்’
என்றதும் கூச்சல்
காது வலித்தது

நன்றியுரை கூறுமுன்பே
பெரியவர்கள் காரிலேறி
பறந்து போனார்கள்

ஆயிரமாயிரம் தலைகள்
ஐந்தாறாய்க் கரைந்தன

அவலப்பட்டுக் கொண்டு
இரவைக் கழிக்க ஏங்கிய கிழவரை
அணுகிக் கேட்டேன் - “எப்பிடி வந்தீங்க?”

“காசு தந்தாங்க லொறியிலே தாங்க”
“எப்பிடிப் போவீங்க”
கடையோரத்தில்
கண்ணசந்துட்டு
காலேலதாங்க”

கசந்து போனேன்
நாளையும் இதே ஊரில்
இன்னொரு கூட்டம்
கண்ணசந்து விட்டு
காலையில் போகும்!

இராஜ கோபுரம்

கோயில் கமிட்டி
சூடிப் பேசியது
கோபுரத்தின் உயரத்தைக்
குறித்து விவாதம்

அடுத்த தோட்டக் கோபுரம்
அழகா யிருக்கிறதாம்
ஸ்டோர் டிவிஷனில்
இராஜ கோபுரமாம்

அவரவர் அறிவுப்படி
ஆலோசனை அளித்தனர்
எங்கள் கோயிலையும்
ஏதாவது செய்ய.....!

துடிப்பாயிருக்க வேண்டிய
கமிட்டி,
துாங்குகிறதாய்
தலைவர் சொன்னாராம் -

தோட்டக் கமிட்டியில்
போட்டி ஏழுந்து
கடவுள் பிரச்சினை
கெளரவும் ஆனது

அலசி ஓய்ந்து.....
தலையைப் பியத்து.....

எத்தனை இலட்சம்
ஆனா வென்ன
இராஜ கோபுரம்
அமைக்க வேண்டும்!

திருப்பணிக் குழுவொன்று
தெரிவாகி காசு
தீரட்டும் பொறுப்பினை
தோளில் ஏற்றது -

தோட்டச் சமூகத்தின்
தலைபோற பிரச்சினைக்கு
தீர்வு கண்டாயிற்று!

கூடியிருந்தோர்
கலைந்து போனபின்
வேடிக்கை பார்த்த
வாண்டுப் பயல்கள்,
குஞ்சாமணிகளைக் காட்டியவாறே
கோயிலைச் சுற்றி
கிட்டி அடித்தாகள்!

சாத்தானும் வேதமும்!

மலையகத்திலே
மதுவிலக்கென்பது
ஆய்வின் தலைப்பு!

ஸுந்தோட்டம், பொய்த்தடாகம் -
பசும்புற்றரை - பளிங்குச்சுவர்
சூழவிருந்த அழகிய மண்டபம்
சபையொன்று கூடிற்று!

தோட்டத்துக் கிருவராய்த்
திரண்டோர் மத்தியில்
துரைசாமியும் இருந்தான்!
துறைபோன அறிஞர்கள்
தெள்ளு தமிழிலே
கள்ளுச் சாராயத்
தொல்லைகள் தம்மை
தெளிவாய்ச் சொன்னார்கள்,

குன்றின் வளர்ச்சியை
குடி கெடுக்கிறதாம்!
போதை கல்வியின்
பாதை மூடியதாம்!

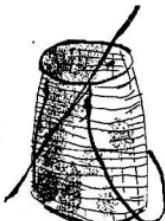
புள்ளிவிபரங்களை
அள்ளி அளந்தார்கள்

குடியின் கொடுமை!
விடிவின் தீர்வு?

துரைசாமி மனதில்
தீர்க்கமாய் எண்ணினான்!
தந்தையைக் கட்டாயம்
திருத்தவே வேண்டும்!

அன்று மாலை,
அறிவுரை வழங்கிய
அறிஞரைக் கண்டு
அளவளாவ விரும்பியவாறு
அறையைத் தட்டினான்
அறை திறந்தது -

குதற்பட்ட கோழிக்கால்!
கைகளில் குவளை
நாலாபுறமும் போத்தல்
நக்கிக்கொள்ள ஊறுகாய்!

ரொட்டி சிரிக்கும்!

ஆயிரம் கருத்திட்டம்
அறிமுகம் ஆகும்
எதுவுமே தோட்டத்து
எல்லையில் இல்லை-

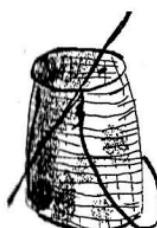
ஆடைத் தொழிற்சாலை
அலங்காரங் காணும்
கூடைக் கொழுந்துகள்
கணக்கிலே இல்லை-

இனை ஞான அணியொன்று
பிறநாடு போகும்
மலையகப் பெயரேதும்
இனைந் திருக்காது-

தேசிய விளையாட்டு
தெருவிலே முழங்கும்
தேயிலைத் தோட்டத்தில்
கரப்பந்து கூச்சல்!

புலமைப் பரிசில்
பட்டியல் நீரும்
புகுந்திடும் தகுதி
மலைக்கிருக்காது!

கனல் பறக்க வீரக்
கருத்துக்கள் தெறிக்கும்
காம்பராவில் ரொட்டி
வட்டமாய்ச் சிரிக்கும்!

குறைகண்டு புலம்பாதே குப்பா!

குப்பனின் குணமே - எதிலுங்
குறைகண்டு புலம்புவது
அப்புத்துரை ஆசிரியர்
ஜந்தாம் வகுப்புக்கு
அவருக்கு அறிவே
அவ்வளவுதானாம்!

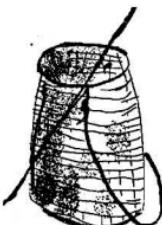
தமிழ் கற்பித்த
தம்பிமுத்துக் கிழவருக்கு
தமிழைத் தவிர - ஒரு
தலையுந் தெரியாதாம்!

சமூகப்பனி செய்யும்
சந்தரமூர்த்தி என்ன
சாதிச் சுக் கிழிச்சாரெனக்
சொல்கிறான் குப்பன்

மலையக மக்களின்
நிலையினை எண்ணி
வழிகாண உழைக்கும்
பெரியோர் பலரெனில்
“மண்ணாங்கட்டிகளி ன்
மடத்தனம்” என்கிறான்.

திடமாக இல்லாத உறுதி
தெளிவாக இல்லாத எண்ணம்
வளராத அறிவின் விளைவு
வளர்ச்சியைத் தாங்காத எரிச்சல்!
வளர்பவன் நம்மவன் என்றால்
வாழ்த்திட விரும்பாத நெஞ்சு

இவற்றாலே,
அட,
குறைகண்டு புலம்புகிற குப்பா - ஒரு
வழிசொல்லு என்றால்
மலைத்துப்போய்
நிற்கிறான் குப்பன்!
இப்படிக் குப்பர்கள் இருந்தால்
எப்படி உருப்படும் குன்று?

கலையும் குன்றும்!

தலைநகர்
மேடையில் மயக்கும்
மின்னொளி -
அழகுக் கலைகள்
அரங்கில் ஏறின!

பரதம் கண்டு - உளம்
பறிகொடுத்து
பண்ணிசை கேட்டு
பிரமித்து நின்று

மெல்லிசை வில்லிசை
மேள தாளம்
எல்லாம் இணைந்த
இந்திர லோக
எழிலினைக் கண்டு
ஏங்கி நின்றவன்

விழா மயக்கத்தில்
விடுபட்டு ஒதுங்கி
என்னாரை நினைத்து
அந்திய மானேன்!

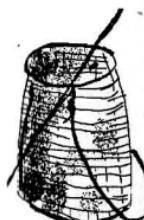
சினிமாப் பாட்டுக்கு
சிங்காரித் தாடி
சிறந்த நடனம்
என்னுங் கொடுமை-

மேக்கப் போட்டு
மேடையில் ஏறினால்,
நாடகம் என்று
நாமம் சொல்கிறார்-

வாத்தியங்களை
வருடவிட்டு
விருதில்லை என்ற
வருத்தம் வேறு -

கலை எனும் கடவின்
ஆழமுனராத
அரைகுறைப் பயிற்சியின்
அவசரத் தனங்கள்

பயிலுங் கலையை
கற்குந் துறையை
ஆழ, அகல
உழுதுவைத்தலின்
அவசியத்தை
உணர்க குன்றே!

ஓடு உரையாடல்!

“சாமிக்கண்ணு என்னா?
சாமான் வேணுமா?
பழைய கடனே
பாக்கி இருக்கே!”

“முத்த மகள் செத்ததுவே
முழுசா செலவுங்க
பாத்துக் குடுத்துர்றேன்
பாவங்க புள்ளைங்க”

“ஓனக்கென்னா அடுத்தடுத்து
ஓன்னொன்னா வந்துரது
கணக்க முடிக்காம
கடங்கேட்க வரவேணாம்”

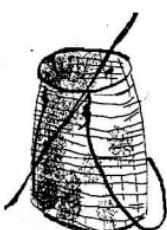
“அப்பிடி சொல்லாதிங்க
இருவது வருசமா
ஓங்ககிட்ட தானுங்களே
எல்லாமே வாங்குறம்

“அதெல்லாம் சரிப்பா
ஓம்மாரி எத்தனபேர்?
புதுக்கட போடனும்
காச பொரட்டனுமே?”

“அடுத்த சம்பளத்தில
எப்பிடியுந் தர்றனுங்க
எடுத்த ஒடனேயே
இங்கேயே வர்றனுங்க”

“தலை நரைச்சுப் போனதுக்குக்
காரணமே ஓம்மாரி
பலபேரு புனுகுனத
கேட்டுத்தான் சாமிக்கண்ணு
சம்பளத் தன்னிக்கு
தவறாம வந்திரு
சங்கிலி நகை ஏதும்
இருந்தாலும் கொண்டாவே”

“அப்பிடியே செய்றனுங்க
அரிசிங்க, பருப்புங்க,
மாவுங்க, சீனிங்க,
கருவாடு, கொச்சிக்காய்”

புதிய வார்த்தைகள்

மண்ணே தெரியாமல்
பச்சையைப் போர்த்தி
மயங்க வைக்கின்ற
தேயிலை பற்றி

தேயிலைத் தளிரின்
பனித்துளி தொட்டு
சில்லிடும் சுகத்தின்
சிலிர்ப்பு பற்றி

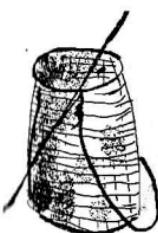
உலாவரும் மேகம்
மலைகளின் முகட்டை
முத்தமிடுகின்ற
மோகம் பற்றி

பள்ளந் தேடி
பாதை வகுத்து
பாலாய்ச் சொரியும்
அருவிகள் பற்றி

எழுதிய தாள்களை எரித்து விடுவோம்!
கறன் பிடித்த வார்த்தைகள் -
இருள் படிந்த சிந்தனை -
தடம் பதித்த சுவடுகளில்
நடம் பயிலும் பாதங்கள்
போதும் என் ரெழுதுவோம்!

அலுத்துச் சலித்த
எழுத்துகளுக்கு
கட்டாய ஓய்வெனும்
சட்டம் இயற்றுவோம்.

அழுக்காய்ப் படிந்த
அறிவின் தேக்கம்-
நகர மறுக்கின்ற
'ஸயன்' எனும் நரகம்-

அறியாமை அவலங்கள் -
அடிமைத்துவ எச்சங்கள்

எழுதுவோம்
புத்துயிர் ஊட்டும்
புத்துணர் வூட்டும்
புதிய வார்த்தைகள்
வேண்டுமென் றெழுதுவோம்!

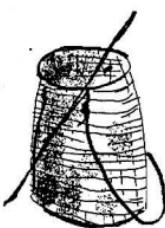
தனி யொரு மனிதன்
தனி யொரு இளை ஞான
தன்னம்பிக்கையுடன்
தாழ்வுணர்வின்றி
முன்னேறி வாழும்
என்னம் எழுதுவோம்!

புயலைப் போல
புற்றீசல் போல
புதிய வார்த்தைகள்
புறப்பட்டு வருக!

இளமை கொஞ்ச
அறிவு மிஞ்ச
மடமை ஓட்டி வலிமை ஊட்ட

சிந்தனைத் தீயுடன்
புதிய வார்த்தைகள்
புறப்பட்டு வருக

விளம்பரங்கள்
எதிரொலி செய்யட்டும்!
“மலையகத்திற்கு”
வார்த்தைகள் தேவை”

வீரசேசரி - 25.7.1993.

என்னால் முடியாது!

இவர்களைக் கண்டதும்
அடங்கி ஒடுங்கி
எனப் புழுப் போல
எட்டாய் நெளிந்து
ஆயிரந் தடவைகள்
“ஆமாங்க” சொல்லி
“ஜயா சொல்றது சரி”
எனச் சொல்லி,

இனம் புரியாத பயங்னரவோடு
இதயந் துடித்து
வார்த்தைகள் குழற
வேதனை யோடு
வியர்த்து வடிய -

உயிருள்ள பின்மாய்
என்னால் முடியாது!

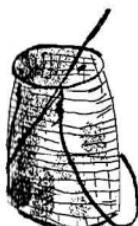
உழைப்பை ஈந்து
ஊதியம் பெறுகிறேன்!
என்வீட்டு சோறு
என்னால்தான் வேகிறது

துரை என்றாலும்
தலைவரென்றாலும்
தலையைச் சொறிந்து
தாழ முடியாது!

எத்தனை முறையும்
சுத்தியம் செய்வேன்!

அறிவின் வளத்தால்
உழைப்பின் பலத்தால்
உயர்வு என்பது
எனது கைகளில்
எனப் தொன்றே
உண்மை! உண்மை!!

ஜயா! இனிமேல்
உங்களைக் கண்டதும்
எனப்புழுப் போல
என்னால் முடியாது!!

அரு... சுகம்!

இருட்டிக் கொண்டு
இடத்துக் கொண்டு
இயற்கை
அதிரடி நடத்தும்!

குளிர்
குத்தாசியாய்க்
குத்தும்!

அட்டைகள்
சுதந்திரமாய்
அரசு நடத்தும்-

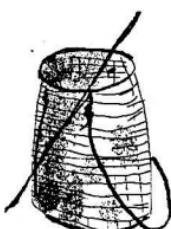
லயத்துக் கானில்
குப்பையும் கூளமும்
தேங்கிக் கிடக்கும்--

கொடாப்புகளில்
சேவல்கள் சிலிர்த்துக்கொண்டு
சங்கதி பேசும்!

அடுப்புச் சூட்டிற்கு
அருகிலிருந்து
குடிக்கும்
'வெறுந் தேத்தண்ணி'
தேனாய் இனிக்கும் -

மிலாறு போட்டு
சுடவைத்த
பெரல் தண்ணியில்
'மேல்தேச்சு'
குளிக்கும் சுகம்
குளித்தவருக்கே
தெரியும்!

தோட்டம் தாங்கும்-
நாட்டுச் சரக்கை
ஊற்றிக்கொண்டால்
உடம்பு சூடேறும்
அதுவும்
சம்பளநாட்களில்
மட்டும்!

திரைகள்!

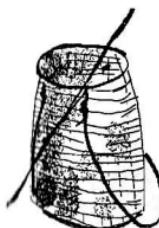
நான் குழந்தையாய் அழுதபோது எனது
அழுகையே எதிரொலி செய்தது!
வயத்துக் காம்பராவின்
நீள அகலம் அவ்வளவுதான்!

நான் சிறுவனாய் வளர்ந்தபோது
சூழவும் தேயிலைச் செடிகள்,
அவ்வப் போது தோட்டத்துக்கூடாக
ஆடி அசைந்துவரும் டவுன்பஸ் -
பிஞ்சுக்கொய்யாவுக்கும், மாங்காய்க்கும்
கெஞ்சும் கண்கள் மட்டும் தெரிந்தன

நான் இளைஞனாய் மலர்ந்தபோது
தலைவர், பெருந்தலைவர், சங்கம், கோயில்,
சாதாரணதரம், உயர்தரம்
இவற்றோடு, மீசைக்குப் போட்டியாய்
பக்கத்துத் தோட்டப் பார்வதியோடு
காதலும் அரும்பி, அதுவும்
கருகிப் போய்-எல்லாம்
கசந்து போய்.....!

உயர்தரப் பந்தயத்தில்,
ஒட்டையும் கோட்டையும் விட்டு
ஒருமாதிரி உழைக்க வந்த போதுதான்
என்னை நானே இனங்கண்டு கொண்டேன்,
இத்தனைநாள்,
சங்கத்துச்சந்தா -
வாழ்க் கோஷங்கள்

கோயில் பூசை
ஒலிபெருக்கி ஒலம்
எதுவுமே, எனக்கு கம்பியூட்டரைக்
கற்றுத்தரவில்லை!
சார்ந்து தழுவாமல்-

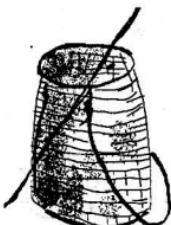

நிமிர்ந்து ஓங்குகின்ற
நம்பிக்கையைக் கற்றுத் தரவில்லை!
சந்தேகம்,
கால ஓட்டத்துச் சாக்கடைச் சக்திக்குள்
நான் தேங்கிவிட்டேனா?

என்னை மலரவிடாமல் இந்தத் திரைகள்
மறைத்து விட்டனவா? - எனில்
இனி திரைகளைக் கிழித்து விடுவதைத்தவிர
புதுவழி தெரியவில்லை -

ஏனெனில்
நான் நானாக மலர்ந்தாக வேண்டும்
தொல்லைகளையும் எல்லைகளையும்
தகர்த்துக் கொண்டு -
சுயமரியாதையோடு!
சுதந்திர புருஷனாக!

வீரகேசரி - 6.9.1992.

தொங்காமல் வாழ !

காணி நிலங் கிடைக்கும்
களிப்பில் இருந்த
கருப்பையா என்ன
களைத்துப் போனாயா?

பூமாலைக் கழுத்துடன்
புதுமாப்பிள்ளைகள்
தாமாக யயம் வந்து
தாம்பாளத் தட்டிலே
தருவார்கள் என்றா
தவங் கிடந்தாய்?

உன்னோடு சேர்ந்து
ஊர் கோலம் வந்தவர்கள்
உன்னை மறந்து
கார் கோலம் போகிறார்!

காணி நிலம், கட்டிடத்தொகுதி,
கட்டிக்கரை ஓரமாய் ஒரு
களியாட்ட மானிகை
கிடைக்கும்வரை தானே
கும்பிட்டார்கள்!

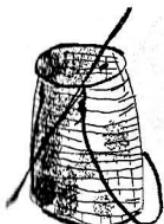
உன்னை நீ நம்பாமல்
எதையோ நம்பி
ஆற்றில் இறங்கிய
புன்னைகை மன்னனே!

வா!
தெளிவான மலை ஊற்றுத்
துண்ணீரில் குளித்து
தேயிலை வாசத்தில்
தெம்போடு நடந்து

களைத்த மனதைக்
கற்பாறை ஆக்கி
சலியாத உறைப்புடன்
சளைக்காத உணர்வுடன்

காச தேடு - கருப்பையா
காச தேடு!

கையில் காசிருந்தால்,
காணியும் வாங்கலாம்,
தோட்டத்தில் வாழ்ந்தாலும்
'தொங்காமல்' வாழலாம்!

அந்த மனிதர்களும்.....!

இந்த மனிதர்களுக்கு
அந்த மனிதர்களைப் பற்றிய
பிரக்ஞங்கே இல்லை-

எப்போதாவது,
'ஸ்டெரக்' நடந்தால்
அவர்களின் உயிர்ப்புபற்றி
உறுத்தும்! அரிக்கும்!

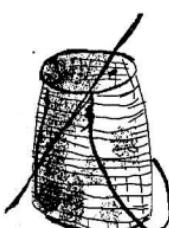
இனவாதம், அடக்குமுறை
சுரண்டல், சுயாட்சி
வார்த்தைகளின் அர்த்தங்கள்
அந்த மனிதர்களுக்குப்
புரிவதே இல்லை-

நாற்காலிகளில் அமர
இவர்கள் நடத்தும்
நாடகத்தில்
அவர்களும் வேஷங்கட்டுவார்கள்!

வண்ணமயமான
போஸ்டர்கள் சகிதம்
வாக்கு வேட்டை
வசீகரமாய் நடக்கும்-

ஆட்சியின் சுகங்களுக்காய்
இந்த மனிதர்கள்!
அன்றாடங் காய்ச்சிகளாய்
அந்த மனிதர்கள்-

முகங்கள் மாறும்
முகவரி மாறும்-
ஆனால்
அந்த மனிதர்களும்
இந்த மனிதர்களும்.....!
எச்சங்களும்
மிச்சங்களுமாய்!

கசக்கும் உண்மை!

நாளைய மன்னர்கள்
நிர்க்கதியாய் நிற்க,
எல்லோர் கண்களும்
ஏறிட்டுத் திடைக்கக்
கல்விச்சாலை ஒன்று
காட்சிப் பொருள் ஆனது!
ஆசிரியர்களுக்குள்ளேயோ,
ஜந்தாறு கட்சிகள்
அரசியல் யூனியன்
அலசல்கள் வேறு

கல்வி, கல்வியென
மலையகம் கதற
சில்லறைச்சண்டைகள்
சீண்டிப் பார்ப்பதா?

ஆங்காங்கு நாட்டின்
ஆயிரம் பள்ளிகளில்
எத்தனை துண்பம்
எதிர்த்த போதும்
இளையோர் கல்வியில்
இடறித் தளராமல்
உயர்ந்து நிற்பதை
என்னிப்பார்த்தால்.....
எங்கள் அறிவு
எங்கே போனது?

ஆயிரம் பேதம் கல்விச்
சாலையின் எல்லையில்...
அதிபர் - பெற்றோர்
ஆசிரியர் - அரசியல்
எண்ணங்கள் மோதி...
கதவுகள் மூடி...

கல்வியில் கைவைத்து,
குளிர் காய்ந்தோமெனில்
மலையகம் நாளையும்
கைகட்டி நிற்கும்

உண்மை கசக்கும்
ஆனாலும் உண்மை!!

உலகத் தமிழனாய்த்....!

மலையகத் தமிழனே
மனந்தளராதே
உலகத் தமிழனாய்
உயரக் கனவுகாண்!

அறிவியல் யுகத்தால்
எழுந்த விளைவு
உலகம் கிராமமாய்
ஒடுங்கிப் போனது!

ஒவி, ஒளிப் பெட்டிகள்
ஒயாத அலைகளால்
அண்டம் முழுதையும்
அறைக்குள் கொண்டிரும்

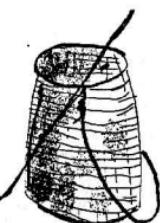
தமிழினம் அகிலத்
தலைநகர் தோறும்
மொழிவளம் பேணி
மரபினைக் காக்கும்

நோர்வே, பாரிஸ்
லண்டன், கண்டா
ஊர்களிலே தமிழ்
ஒசை முழங்கும்

ஊற்றுக் கண்கள்
உரத்தொடு ஊறும்!
ஈற்றில் தமிழர்
என்ற பெருமையில்-

வேரும் விழுதும்
வளமாயிருப்பதால்
விரக்தி மறந்து.....
விரிந்து பரந்து.....

மலையகத் தமிழனே.....
மனந் தளராது.....!

ஈய்யும்!

இன்னும் இருக்கிறோம்
அந்நியப் பட்டவர்களாய்!

பொருளாதாரத் திட்டங்கள்

நம்மைப்

பொருட்படுத்துவதே இல்லை
வேலைவாய்ப்புகள் - வாசல்வரை வந்து,
காலைவாரி விட்டுவிடும்

புதிய சபைகள் வந்து

பெரிதாய்க் கிழித்துவிடும்
என்றிருக்க,

பொய்களுக்குக் கூட

அவர்கள்

மூலாம் பூசிவிட்டார்கள்!

ஏமாறுவது - எங்கள்

இரத்தத்துத் துணிக்கைகளாய்!

கடனுதவி நாடுகள்

கட்டுப் படுத்துகையில் -

மன்னிப்புச் சபைகள்

உன்னிப்பாய் இருக்கையில் -

மனிதாரிமைக் கூட்டம்

மலைக்க வைக்கும் போது -

‘பொறுக்கிக்கொள்

பிழைத்துப்போ, - என

மலைகளுக்கும் கொஞ்சம்

ஈயப்படும்-

கறள்பிடித்த கூடாரம்

மழுங்கிவிட்ட மன்வெட்டி

கூடைக்குள் ஓட்டைகள் -

மாங்காய்க் கொட்டைக்குள்

பத்திரமாக அடங்கிக் கிடக்கும்

வித்தின் பருப்புபோல்

தேசியக் கடலுக்குள்

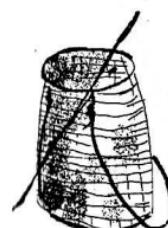
இணையாத கிணறாக

சின்னச் சுகங்களிலே

சந்தோஷங் கண்டுகொண்டு -

இன்னும் இருக்கிறோம் -

அந்நியப் பட்டவர்களாய்!

சகலமும் மறந்து!

சாயந்திரப் பொழுது
சகலதும் மறந்தவர்களாய்
அந்த சந்தியில்!

முழுசாய் முக்காலாய்
போத்தல்கள்
அரைகிளாஸ்
அடித்த வாய்கள்
அசிங்கமாய்க் கோணல்

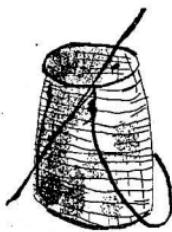
செய்யக் கூடாததை
செய்த பாவனை
சலிப்பும், சுளிப்பும்

தலவர் தொரைகள்
தாறுமாறான வார்த்தைகளில்-
சங்கம், சாதி, சண்டை
மறந்த சமத்துவம்
அதனால் சண்டை!

சர்வமான சங்கடத்திற்கும்
சமரசத் தீர்வு-
கரைச்சலும் இரைச்சலும்
கடைமூட
இருட்டில் கரைந்து-

ஒத்தையடிப் பாதையில்
உருண்டு,
கை காலாகி
உடைந்த தெய்வத்துக்கு
'ச்' கொட்டி
அனுதாபித்து.....

லயத்து வாசல்களில்
போத்தல் பூசாரிக்கு
பூஜை வழிபாடு
'அடியேய்'
அர்ச்சனையில்
அண்டசராசரமும்
அடங்க
தோட்டத்தின் தலைவிதி
தவறனையில்
ஓ.....
இன்று சம்பளநாள்!

நம்ம ஊர்!

நாலாண்டுக்குப் பின்
நம்முருக்கு வந்தேன் -

சவுதி மண்ணுக்கு
சஸ்லி தேடப் போய்
பாலைவன நெருப்பில்
நனைந்து கறுத்து -

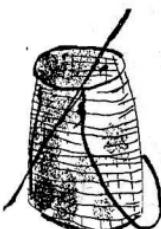
விமான நிலைய
விண்ணப்பம் நிரப்பி
வேலைத் தளத்தில்
வெளிநாட்டவருடன் பழகி

பார்த்திராத் உலகத்துப்
பக்கங்கள் புரட்டி
புதிதாய்த் தெரிந்த
பொருளெல்லாம் வாங்கி -

நாலாண்டுக்குப் பின்
நாகரிக வாசத்துடன்.....

அப்பா வயிற்றில் கல்
ஆப்பரேசன் செய்திருந்தார் -
அடுத்த வீட்டு மச்சி
அமங்கலமாயிருந்தாள் -
சாராய சகவாசம்
ஈரல்கெட்டு புருஷன்
இறந்து போனானாம்!

தாவணி என்றொரு
துணியைச் சுற்றிக் கொண்டு
தங்கம்மா கோணினாள்
'பெருசாகி' விட்டாளாம் - என்
கணகள் கூர்மையாய்குத்திட்டு!

மேட்டுலயத்து மணி
 கையில் குழந்தையுடன்
 அவன் மனைவி -
 வயிற்றைச் சுமந்து கொண்டு
 மேல் முச்சு வாங்கினாள் -

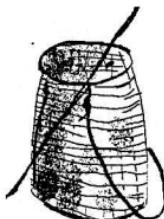
கோயில் ஓலிபெருக்கியில்
 “மருதமலை மாமணி”
 யாரோ
 முக்கால் பாடுகிறார்கள் -

கோப்பரெட்டி கடைக்குழன்
 உள்ள பாறையில்
 “மேதினம்” சிரித்தது
 அழிக்க முடியாதபடி,

எட்டுப் பேரால் எல்லாம்
 குட்டிச் சுவரானதாம்
 கிட்டு சொன்னான் -

இந்தக் தோட்டத்தில்
 இது தவிர
 எந்த மாற்றமும்
 இல்லை!

சழுதி விமான நிலையத்தை
 சிலகணம் நினைத்தேன்
 நெஞ்சு வலித்தது.

மலைத்த மலைகள்!

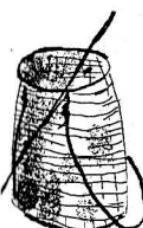
விடியுமென்றென்னி,
வெளிச்சத்தை நோக்கி
வழிபார்த்திருக்கையில்,
வானத்தைக் காணோமோ? - ஓ
விழிகள் குருடாச்சோ?
மலையெல்லாம் கதியின்றி
மலைத்துப்போய் நிற்கிறது!

இடதுகை அடித்து
வலது கை நொந்ததா?
இமையே கண்ணுக்கு
எதிரியாய்ப் போனதா?
கடவுளின் மொழியாக
உங்கள் கதறலை எல்லாம்
கேட்டுக் கேட்டே
கேடுகுழந்ததா?

தெளிவான பாதையின்
தடம் என்றிருக்க - இன்று
திக்குத் தெரியாமல்
திகைத்துத் தடுமாறி...!

எதிர்காலக்குறிசொன்ன
குப்பிலாம்பின் வெளிச்சமும்
ஏனனமாய்ச் சிரிக்கிறது
காம்பராவில் கும்பிருட்டு
கதவுக்கு வெளியே
காதுகள் செவிடாக
காட்டுக் கூச்சஸ்கள்!

சந்தனக் கரைசலை
சாக்கடை நீரிலும்
தேக்கின் வலிமையைத்
தெருவோரப் புல்லிலும்
தேடியது எங்கள்
தவறுதான், தவறுதான்
நீதியை நாங்களே
சேதியாய் ஆக்குவோம்!

கார்கோலம் போகும் கனவான்களே
கொஞ்சம் பொறுங்கள்!
தேர்(தல்)த் திருவிழா
தெருவிலே வரும்வரை!
தீர்ப்பொன்று புதிதாய்த்
தீட்டப்படும்வரை!

கூரையைக் காணவில்லை!

நேற்றுச் சுழன்றுமத்த
காற்றில் எங்களூத்
தோட்டப் பள்ளியின்
சீட்டுக் கூரை
சிதைந்து போயிற்று

ஒட்டுப் பலகைகள்
நட்டிக் கிடந்தன -
மேட்டுலயத் தாத்தாவின்
மார்பெலும்புக் கூடுபோல் -

கூரையிழந்து
குட்டிச் சுவரான
கட்டிடத்தைக் காண
கும்பலாய் - மனிதர்கள்!

அதிகாரிகள் வந்து
அறிக்கை எழுதினர் -
உறுப்பினர்கள் வந்து
பொறுப்போடு பேசினர்!

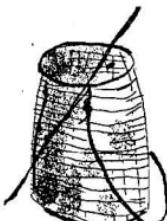
அதிபரைக் கண்டிவர்கள்
அனுதாபஞ் சொன்னார்கள்
“புதுக்கூரை வந்துவிடும்
பொறுங்கள்” என்றார்கள்

நாளைகள் நேற்றாகி
பலகைகள் விறகாகி
கடிதங்கள் கோப்பாகி
வருடம் இரண்டாகி
வானமே கூரையாச்சு

இன்னும் கூரையைக்
காணவில்லை -
எங்கே ஒளி ந்திருக்கிறதென்று
எவருக்கும் தெரியவில்லை

வென்றுவந்த உறுப்பினர்
கண்டுபிடித்துச் சொன்னார் -
காற்று பலமாக வீசித்தான்
கூரை
காணாமற் போனதாம்!

யார் என்ன சொல்லியும்
கூரையைக் காணவில்லை
ஐயா, அந்தப்பள்ளியின்
கூரையை எங்கேனும்
கண்டால் சொல்லுங்களேன்!

நம்பிக்கை

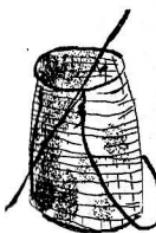
தேர் இழுக்கும் வடமாகத்
தெனிவாகத் தெரியும் நீ
மெல்லிய இழையாக
மெலிந்து போகிறாயே ஏன்?

என்றேனும் சில ஏக்கர்
நிலங் கிடைக்கும்
தோட்டத்து இளைஞர்க்கு
தொழில்நுட்பக் கல்லூரி
வரங்கிடைக்கும்
என்றிருந்தோம்-

இழையங் கூட இல்லாமல்
சூனியமாய், இருட்டாய்
இருக்கையில், கூட
இடிந்துபோகிற நாம்
இறந்து பிறக்கிறோம்-

இதோ
மீண்டும் சூனியம்
மீண்டும் மெல்லிழை
மீண்டும் தேர்வடம்

நம்பி நம்பியே
மலைகள்
நலிந்து போனாலும்
நாங்கள் உயிர்ப்புடன்-
நாளைப் பொழுதிற்கு
நல்வரவு கூறு!!

தோட்டத்துக் காதல்!

ஜன்னலில் மின்னிய
கண்களைக் கண்டு
என்னை இழந்து
நின்றேன் -

பின்னி நிமிர்ந்தவள்
என்முகங் கண்டதும்
கன்னஞ் சிவந்துநின்றாள் -

வசந்தப் பூக்களின்
வாசங் கமழ்ந்தது - அவள்
வா வென்றழைத்தவுடன் -

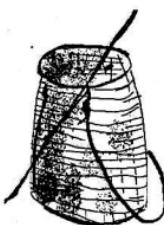
பார்வையின் சூர்மையால்
பசியையுந் தீர்த்தவள்
பட்டினி போட்டுவிட்டாள்

தோட்டக் குயிலிவள்
மீட்டும் நாதமும்
காதலின் கீதமன்றோ!

குன்றுகள் எங்ஙனும்
கவலைகள் மிஞ்சினும்
காதலும் எஞ்சமன்றோ!

இசைந்த மனங்களின்
இன்பக் கனவுகள்
யார்க்கும் பொதுமையன்றோ!

அழகிய இதழ்மலர்
அள்ளிச் சுவைக்கும் நாள்
உலகைநான் வென்றிருப்பேன்!

உறவுண்டா!

அட்டை கடிக்கும்
கால்விரல் இடுக்குகளுக்குள்
புகையிலைத் துண்டுகளைச்
செருகியவாறு

மட்டக்கம்பு, கூடை
படங்கு, தலைத்துணி
சகிதமாய் - நீ
மலை ஏறுவாய் -

குளிர், மழைக் காற்றில்
விரல் விறைத்தாலும்
வேகங் கலந்த
வாவகத்தோடு
கொழுந்துத் தனிர்களைக்
கிள்ளிச் சேர்ப்பாய்!

மாலை மங்கும் -
மழைநீர் கலந்த
கொழுந்தைச் சுமந்து
மடுவத்தில் கொட்டு
நிறுக்கும் வரை
காத்திருந்து

சக்கூடைக்களோடு
வயத்துக்கு ஓடோடி
சீருடை களைந்து
அடுப்புச் சூட்டிலே
ஆசவாசப்பட்டு

புருசன், சிறுசுகளுடன்
பச்சரிசி, புளி, புதுச்சட்டை
கதைபேசி,

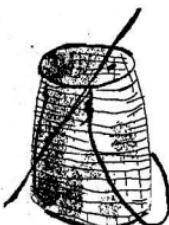
கறிவைக்கக் காய்தேடி
வாசற்பக்கமிருந்த
கோசா முட்டைபிடிங்கி
கொஞ்சம் பருப்பு கலந்து

கொப்பிகேட்டுச்
சினுங்கும்
கோகிலாவை அதட்டி

படங்குக் கட்டிலில்
முடங்கும் அத்தைக்கு
முதுகு தேய்த்து

இரவின் அமைதியில்
அடுத்தநாள் மலையின்
உயர்த்தை அசைபோட்டு
உறங்கும் பெண்ணே!

பெண்ணுரிமை என்று
பேசுவதைக் கேட்டிருப்பாய்!
உனக்கும், அதற்கும்
ஏதும்
உறவுண்டா தாயே?

ஜந்து தசம் ஜந்து!

ஆசிரியர் படையொன்று
இருக்கிறது - அது தவிர
ஏ.ஸி அறைகளில்
எங்கே மலையகம்?

எங்கள் 'கோட்டா'
ஜந்து தசம் ஜந்தில்லை
ஏழுக்கும் மேலென்று
அண்மைக் குறிப்பொன்று
அடித்துச் சொல்கிறது.

அரச தனியார்
துறைகளில் ஆளுமை
லைஞரும் மலையகம்
இல்லை என்பது
இன்றும் உண்மை!

ஆதவின் கண்களை
அகல விரித்து
இதுவரை நுழையாப்
புதுத்துறைகளிலே.....
இலக்குகள் பதிக்க
இளைஞர் வேண்டும்!

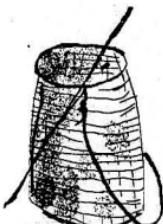
அரச அதிபர்கள்
கிராம சேவகர்
ஜந்து நட்சத்திர
ஷட்டல் மனேஜர்
இயந்திரத் துறைகளில்
அனுபவயிக் கோர-

ஒவிய புகைப்படக்
கலை வல்லுநர்கள்
விளம்பர வர்த்தகக்
தளங்களை ஆள்வோர்
கண்ணியில் வல்லோர்
கணக்காளர்கள்.....

எனப்பல.....
எனப்பல.....
எத்தனை துறைகள்!
எத்தனை துறைகள்!

ஆழ்ந்த அறிவுடன்
அனுபவ முதிர்வுடன்
அசைக்க இயலா
என்ன வலிவுடன்

ஏ.ஸி. அறைகளுக்குள்
ஏழுக மலையகம்!
எழுமா?

பிஞ்சின் வாங்கிவிட்ட பெரமாயி

வெற்றிலை குதப்பிய
பொக்கைவாய் -
என்றோ,
தங்கத்தின் பாரத்தை
தாங்கியதால்
தொங்கிப் போன காதுமடல் -

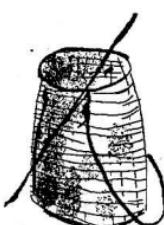
மங்கிவிட்ட கண்கள்
மலையேறி மலையேறி
மரத்து வெடித்துவிட்ட
குதிக்கால் -

ரவிக்கை இல்லாமல்
வெள்ளைச் சேலை போர்த்தி -

லயத்து வாசலில்
கால்நீட்டி அரிசியில்
கல்பொறுக்கும் - அவள்தான்
'பிஞ்சின் வாங்கிவிட்ட
பெரமாயி'

ஏதோ முணுமுணுப்பு
எப்போதும் போல -
பொடியன்கள் அடித்த
பந்தில் அரிசி தெறித்தது .
“கொலவாரிப் பயலுக
கொள்ளேல் போக”
அசிங்கமாய்த் திட்டினாள்
இளைகள் இளித்தன .

வட்டகொடை டேசனுக்கு
வண்டிவந்த கதை -
எட்டாம் நம்பர் மலையில்
கண்ணு நட்ட கதை -
ழுர்வீகக் கிராமம்
ழுளப்பட்டிக்கு
புருசனோடு போன கதை -

அசராமல் பேசவாள்

ஆனில்லை கேட்பதற்கு

“அந்தக் காலத்தில்

எங்கூட்டுக் காரரு” - என

ஆரம்பித்தாலே - அருகில்

யாரையுங் காணோம்.

“பருப்பு சிறும்பருப்பு

பச்சமுள்ள ராசாவே - நீ

பாத நடந்துவந்தா

வீதி மன நெறுநெறுங்கும்”

பாடத் தொடங்குமுன்

‘தொணக்காத கெழவி’

துரத்துவாள் மருமகள்-

‘பிஞ்சின்’ வாங்கி

பல ஆண்டு போயிற்று - அந்த

நெஞ்சின் பாரத்தை

நின்று கேட்க நேரமில்லை.

உழைப்பின் சின்னமொன்று

உருக்குலைந்து கிடக்கிறது -

உழைத்த மன்னுக்கே

நாளை

உரமாகிப் போய்விடும்

எஞ்சிய காலமெல்லாம்

இதுபோன்ற புலம்பலிலே....!-

பிஞ்சின்
புளைப்பட்டி
டேசன்

- பென்ஷன்
- தமிழகக் கிராமமொன்று
- ஸ்டேசன்

உடன்பாடு

பதில் கசப்பாயிருப்பினும்
பரவாயில்லை
கேள்வி கேட்கும்
உரிமை வேண்டும்-

கேட்டு முடித்தபின்
ஆப்படி ஒரு
கேள்வியே இல்லை
என மறுக்கக் கூடாது-

கேட்ட காரணத்திற்காக
நாங்கள்
காணாமற் போய்விடக்
கூடாது-

பிராணிகளின் சாதியென
எங்களைப்
பிரகடனப்படுத்திவிடவுங்
கூடாது-

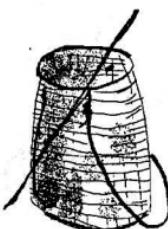
பதிலைச் சொல்வது
உங்களுக்கு கடமையில்லை என
நீங்கள் கருதினாலும்
தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது
எங்களுக்கு கட்டாயம்

சந்திகளிலும், செய்திகளிலும்
நீங்கள்
சமாளிப்பதில் எமக்குச்
சம்மதமில்லை-

பதில் கிடைக்கும்
என்பதற்காக
பல ஆண்டுகள்
காத்திருக்க முடியாது-

விடைதராமல்
எங்கள் - வீட்டு
வாசலுக்கு, இனி
வரவுங் கூடாது-
இப்படியாக
மலையகத்து
இளைஞர் சிலர்
அரசியல் காரருடன்
உடன்பாடு கண்டனர்!

எழுதிமுடித்து பின்
ஐப்பிட்டதென்னவோ
இளைஞர்கள்
மட்டுந்தான்-

நீலகிரித் தோழனுக்கு

இருநர்ட்டு ஒப்பந்தம்
நமைப் பிரித்து
இருபது வருடங்கள்.....!

எட்டாம் வகுப்பில்
ஒன்றாய்ப் படித்த
அந்தநாள் என்
அடிமனத்தில் நிழலாடும்-!

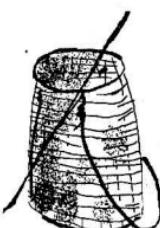
ஆசைகளும் பாசங்களும்
“ஜேயோ” வென்று கதற
இனி என்று காண்பதென
இதயங்கள் நொறுங்க

’கூ’ வென்ற குரலோடு
கோச்சி உன்னையும்
கொண்டோடிப் போயிற்று.....!

தலைமன்னார்த் தடமிறங்கி,
கப்பலில் கண்கலங்கி
இராமேஸ்வரத்தில் பசிமறந்து

தறிகெட்டுத் தடுமாறி
தமிழக மணமிதித்து,
முகாம்களில்
முட்டைகட்டி,

நீலகிரி மலையடியில்
நிரந்தரமானதாய்
எழுதி அழுதிருந்தாய்-

கோச்சி நிறைந்த
மலையகத்தின்
கூக்குரல் கேட்டு
இன்று போலிருக்கிறது
இருபது வருடங்கள்-

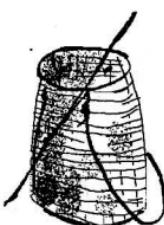
நாடு பிரித்தாலும்
மலைகளிலே
நம் வாழ்வு
இன்றுவரை!

கல்யாணம் செய்து
குழந்தைகள் பெற்றிருப்பாய்
காதோரம் உன்தலை
நரைத்திருக்கும்
எனக்கும் தான்-

ஆனாலும்
சுவாசிக்கும் காற்றை நீ
சுதந்திரமாய்ச் சுவாசிப்பாய்

ஒய்ந்து உறங்கினாலும்
அச்சமின்றி
உறங்குவாய்.....!

ம.....!
இங்கே எல்லாமும்
இன்னமும் அப்படித்தான்.

பூசை!

இரவுபகல் பாராமல்
படித்த பாட்டையே
திரும்பவும் படிக்கிறது
ஸ்பீக்கர்-

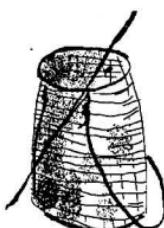
டவுன்களில்
இரும்பு, சைவம்
புடவைக் கடைப்
பொடியனெல்லாம்
புதுக்கமிசோடு
லயத்துக்கு வந்தாயிற்று-

சேலை, சட்டை
நிறங்களிலே - எந்தப்
பொருத்தமும் இல்லாமல்
டவுனுக்கும் தோட்டத்துக்கும்
பெண்கள்
நடைபயின்றார்கள்-

ஆண்கள் சுமந்துவரும்
முட்டைகளில் -
போத்தலுக்கு முதலிடம்-
பூசை சாமானும் இருந்தது

கோயில் வாசலில்
கலர்த் தோரணங்கள்
கோலங்கள் -

நீண்ட நாளுக்குப்பின்
கண்டு கொண்ட
இளசுகளின்
இமைகள் சிறகடித்தன -

சாமி துாக்கி,
சாமி பார்த்து
சாமி கும்பிட்டு
சாப்பாட்டுடன்-
தோட்டத்தில் பூசை ஒய்ந்தது.

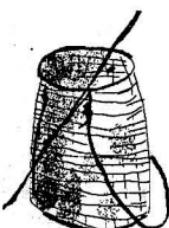
அடுத்தநாள்
கோயில் வாசலில்
ஆட்டுக் “கெடாய்கள்”
அணிவகுப்பு-

குடங்காட்டித்
தீர்த்தம் தெளித்ததும்
தலையை ஆட்டின்

சம்மதித்து விட்டதாய்
சின்னப் பயல்களின்
சந்தோசக் கூச்சல்,

ஒரே வெட்டில்,
தலைகள் உருள்,
இரத்தமும், சதையும்.....!

அடுத்த ஆண்டும்
பூசை வரும்
ஆடுகள்
தலையை ஆட்டும்!

புதுவிழா!

தேயிலை சூழ்ந்தி டுங் காட்டில் - தமிழ்த்
தேனினை மாந்தி டும் கூட்டம்
மாமலை போல் இவர் நெஞ்சம்
மலர்ந்து உயர்ந்திடல் வேண்டும்!

உள்ளத்து உணர்வுகள் இங்கே - உண்மை
ஒளியின் பாடலாய் ஒலித்தால்
மெல்லவோர் புரட்சி ஓங்கும் - கல்வி
மலையகத் திருளினைத் தாங்கும்!

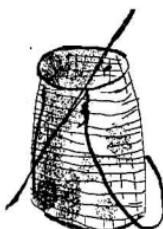
நாட்டுப்புறத்தினர் இம்மக்கள் - நிலை
நவிந்தவர் தளர்ந்தவர் இல்லை
ஊட்டம் நிறைந்தவர் ஆவார் - புத்
துாக்கத்து எழுச்சி உற்றவர் ஆவார்!

கரங்கள் இணைந்திடக் காண்போம் - நாட்டார்
கலைகள் மெருகுறக் காண்போம்
அருந்துறை அறிவியல் ஆக்கம் - என்ற
அனைத்திலும் திறமைகள் சேர்ப்போம்!

சின்னஞ்சிறுசுகள் நெஞ்சில் - புதுயுகச்
சிந்தனை விதைகளைத் தூாவி
மண்ணில் மகிழ்மைகள் செய்வோம் - நாளை
மன்னர்கள் புதுவிழாச் செய்வார்!

பலமும் நம்பிக்கைப் பயிரும் - செழிக்கப்
பாடுகள் படுபவர் போற்றலுக்குரியோர்
விழாப்பணி புரிகுவோர் வாழ்க - மலைநில
விடுதலைப் பணி இதுவாகும்!

அம்பேகமுவ பிரதேச சாகித்தியவிழா மலர் - 11.9.1993

மலையகம் பயனுற வாழ்வதற்கே!

கட்டுக் குத்தாளைக்
கவின் மலைச் சூழலில் - நான்
கனவு காண்கின்றேன்.

பாரதி என்றோர்
மாகவி தோன்றி - இந்த
மாநிலம் பயனுற
வாழ விழைந்தான்

திண்ணிய நெஞ்சு, நல்ல எண்ணம்
தெளிந்த அறிவு இருந்தால்
எண்ணிய முடியும் என்றான்.

பாரதி உன்னால் - இந்த
மாநிலம் பயனுறல்
சூடுமோ இலையோ - நம்
மலையகம் பயனுற வேண்டும்.

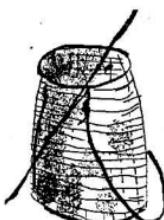
அழகு தவழு மலைகளில்
அமிழுந்து போனதா வாழ்வு?

கட்டுரைகளிலே, கவிதைகளிலே
காரசாரமாய்க் கதறித் தீர்த்தும்
பட்டதாரிகளை எங்கே காணோம்??

வயன் எனும் நரகம்
எப்போது நகரும்?
சுயமரியாதையுடன்
சொந்தக் கால்களில்
எழும்நாள் எந்நாள்?

கண்ணசரும் போதெல்லாம்
கனவுகள்
கனவைக் கலைத்ததும்
கசப்புகள்

வயத்துக் காம்பரா
இருட்டினை மேவி,
யய், சோம்பஸ்
பகைவரை மேவி
நெஞ்சிலே நம்பிக்கை
நெருப்பெரிய வேண்டும்!

கல்வி பெறுவதில் - கல்வி தருவதில்
எல்லை இல்லை -
எனும்நிலை வருக -

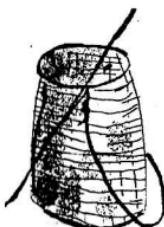
“இல்லை”, “தெரியாது”
என்ற வார்த்தைகள்
இனிவரும் நாட்களில்
இருக்கக்கூடாது.

அறிவு பெறுவதில்
ஆர்வம் நிறையட்டும்
அவ நம்பிக்கைச்
சிந்தனை மறையட்டும்

காதலில் வாழும்
காளையர் உள்ளார் -
கனவு காண்கின்ற
கன்னியர் உள்ளார் -
சினிமாவில் ஆழ்கின்ற
சுப்பர்கள் உள்ளார்
சாராய நறுமணம்
ஊரங்கும் நாறும்!

இவற்றுக்கப்பால்
இன்னொரு வாழ்வு
இருக்கிற தென்னும்
உணர்வுதேவை!

கோயிலைச் சாட்டி
கட்சியைப் போற்றி
பதவி பரம்பரைப்
பெருமைகள் சாற்றி
மனத்துக் கதவினைப்
ழுட்டா திருப்போம்!

அடுத்த வயத்தாருடன்
ஆங்கிலத்தில் பேசுவோம்
அடுத்தடுத்து அறிஞர்கள்
எழுந்திட்டடும் மலை மண்ணில்!

நிமிர்ந்து வாழ்வது உரிமை!
நிமிர்ந்து வாழுவேண்டும் - என்ற
நினைப்பே முதல் உரிமை

குட்டித் தலைவர்கள் கும்பல்-
கிணற்றுத் தவளைகள் கூத்து
பட்டக் கல்வியால் - பஞ்சாய்ப்
பறந்து ஓடிடும் உண்மை!

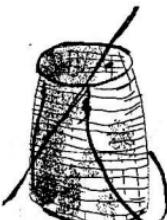
கட்டுக்குத்தாளை
மலைகள் எல்லாம்
கல்வி,கல்வி என்றெதிரொலி செய்க!

கட்டுக்குத்தாளை
மலைகள் எல்லாம்
சுயதொழில் செய் என்று
எதிரொலி செய்க!

காட்டுக் குருவியாய்க்
கீச்சொலி செய்யும்
கட்டுக்குத்தாளையின் குஞ்சே!

தம்பி!
பாரதி பாடலில் ஊறி முழுகு
சொரணை பெருகும், சோர்வு போகும்
வீரம் நிறைந்த மீசை முளைக்கும்
சூராதி சூரனாய் எழுவாய் வாடா!

கட்டுக்கித்துள் ஹெல்பொட தமிழ் வித்தியாலயத்தில்
நடைபெற்ற பாரதிவிழாக் கவியரங்கு - 11.9.1993

இன்பம் போங்குக !

புதியதை ஏற்றுப் புதுமைகள் போற்ற
புதிய தை புலர்ந்தது புன்மைகள் புதைந்தன
விதவிதமான வண்ணங்கள் காட்டி
விடுந்தது பொழுது - வாழ்த்தினர் உழவர்!

பழைமை போக்கும் போகிப் பொங்கலாய்
புத்தொளி காட்டும் தையெனும் பொங்கலாய்
விளைநிலம் உழுதிடுங் காளைக்கும் பொங்கலாய்
வாழ்வு விழைந்திடுங் கன்னிப்பொங்கலாய்

வாசல்கள் தோறும் வயல்வெளி தோறும்நல்
வரவுகூறி மகிழ்ந்தனர் தமிழர்
வாசமலர்களின் தோரணம் நாட்டி
வடிவுறுங் கோலங்கள் இட்டனர் பெண்கள்!

நடுக்கிடும் பனிக்குளிர் பொழுதிலெழுந்து
நங்கையர் இளையவர் ஒன்றாயினைந்து
அடுப்பினை மூட்டிப் புதிய பானையில்
அழகு மங்கள மஞ்சளும் பூசி,

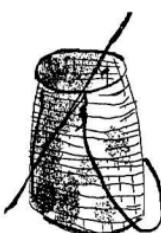
கற்கண்டு, தேன்பருப்பு, வெல்லமிட்டு - அரிசி
கலந்துவைத்தார் அன்பு பொங்கப் பொங்க
நற்கரும்பு, இஞ்சி படைத்து வைத்து
நன்றி செய்தார் இயற்கை மகிழ்வென்றே!

பொழுது புதிது - பருவம் புதிது -
பரம்பரையாய் நாம் பேணிக் காத்த
விழுதுகள் பழையன, மரபுகள் பழையன
மறவா தேற்றிட எழுந்த விந்நாளில்

கட்டுகள் நீங்கித் தளைகள் அறுந்து
களிப்புறும் மலைநிலத் தமிழர் வாழ்வின்
திட்டங்கள் செழித்து திடங்கொள் மனங்களில்
தன்னம்பிக்கைப் புதுப்பயிர் விளையவும்

இங்குள மகிழ்வு எங்ஙனும் பரவி
எழில்மிகு இம்மண்ணில் அன்புறவாடவும்,
பொங்குக பொங்கல், பொங்குக இன்பம்
பொங்கலோ பொங்கலென்றாடுவோம் வாரீர்!

வீரகேசரி - 19.1.1992)

கொட்டகல பொங்கல் விழா - 1992

சறுக்கிய போதும்!

தடித்த மிலாறுக் கிளைகளைத்
தேடி,
அடுக்கிக் கட்டி, ஆட்டி அசைத்து
தூக்க முடியாத சுமையாய் ஆக்கி
சும்மாடு கட்டிய தலையில் சுமந்து,

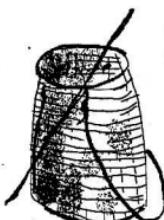
சுடுநீர்க் குளியல் சுகத்தை நினைத்து
மலையடிவாரத்து வயத்தை நோக்கி
சீக்கிரமாக இறங்கிய முனியன்
சறுக்கி உருண்டு புரண்டு கிடந்தான்!

சிதறிக் கிடந்தன
மிலாறுக் கிளைகள்
சிறாய்ப்புக் காயங்கள்

இரத்தம் வடிந்தது
இலையைக் கசக்கி
இரத்தப் புண்களின்
எரிச்சலில் பூசி
முனகிக் கொண்டே
மிலாறு பொறுக்கி

இயன்ற மட்டம்
இறுக்கிக் கட்டி
சறுக்கும் மலையில்
சமநிலை பேணி
நொண்டி, நொந்து
மெல்ல நடந்தான்!

காயம் ஆற
காலம் ஆகும்
ஆயினும் மாறாத
தழும்புகள் இருக்கும்
அடி சறுக்கல்
யாருக்கும் நடக்கும்
ஆண மட்டும்

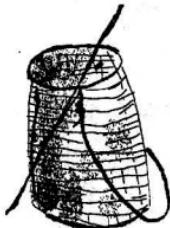

விலக்கா என்ன?
ஆனாலும் தலைகள்
நிமிர்ந்திட வேண்டும்!

இலட்சிய வாழவை
கனவிலே காணும்
இலட்சக்கணக்கான
மக்களுக்காக.....

செய்ய முடிந்ததை
மட்டுமே சொல்லி.....
சொன்னதை முயன்று
செயலிலே காட்ட.....

சறுக்கிய போதும்
நிமிர்ந்து எழுந்திடும்
தலைகள் வேண்டும்
தறுதலைகள் ? ! ?

கவிதை வருமோ ? ?

* பத்தியாய்க் கட்டுரையாய்ப்

பத்தனைக் கல்லூரி !

* கவிதையாய்க் கண்ணீராய்

கலன் தோட்டம்

இதுவும் நடந்தது

இன்னமும் நடக்குமோ

எமாற்றப் பெருமுச்சு !

தாங்குவார் தலைகள்

தாழ்ந்துபோய்

நம்பிக்கை தள்ளாடுகிறது !

பதவிநாற்காலிகளில்

முலாம் பூசிய

புதிய பொய்கள்

ஆக்ரோஷக் குதிரைகள்

ஆனாலும்

உயிரில்லை !

தாமே விரித்த

வலைகளில் சிக்கி

தட்டுத் தடுமாறும்

தலைவர் கூட்டம் !

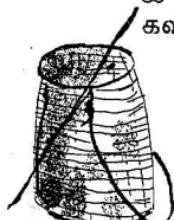
இன்னும் ஓர்

ஜந்தாண்டு

ஓடிய பின்னும்

இதே கருவில்

கவிதைகள் வருமோ ?

* பத்தனைக் கல்லூரி - பூந்பாத கல்வியியற் கல்லூரி

* கலன் - பதுளைப்பகுதியில் ஒரு தோட்டம்

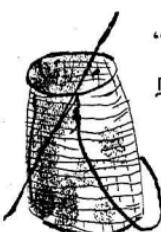
அவன் பிழைத்துக் கொள்வான்!

அவன் கரையேறிவிட்டான் !
 இருபத்தையாயிரத்தில் அவனும் ஒருவனாய்
 அவன் கரையேறிவிட்டான் !
 அடுத்த தோட்ட ஸ்கல்தான்,
 ஆதலினால் தொல்லையில்லை;

“ஆயிரம்” தான் தந்தாலும் - வேலை
 அவ்வளவாய் இல்லையாம்
 அடிக்கடி சொல்கிறான்
 நம்மளையும் மேய்த்தார்கள்
 நாங்களும் மேய்ப்போமென
 நாசுக்காக நண்பரிடம் சொன்னான் .

முன்று வருடமாய், முக்கித்தினரி
 முன்னேறி, இன்று ஆசிரியனாக
 முகம் மலர்ந்தாலும்
 “பிடிப்பே” இல்லையாம்
 பெருமுச்செறிகிறான் !
 கடமை உணர்வெல்லாம்
 கத்தரிக்காயாம் வேலையைக்
 கட்டிக்கொண்டு அழமாட்டானாம்
 எட்டரைக்குப் போய் ஒப்பமிட்டு,
 பன்னிரண்டுக்கு பஸ்ஸில் இருக்கிறான் .
 ஏனென்றாலோ,
 அவரே போகிறார் - நானும் போகிறேன் என
 உரத்துப் பேசப் பழகியும் விட்டான் .

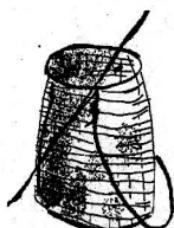
“நம்ம புள்ளைக படிச்சென்னா கிழிக்கிது
 நம்மனால்தானா முன்னேறப் போகு” தென்

நாக்கூசாமல் “உண்மை” உரைக்கிறான்!

அடுத்த “ஸ்டெப்”
குவார்ட்டர்ஸ் உள்ள ஸ்கூல் பார்த்து
கலியாணத்தை “கமுக்கமா” முடிச்சு
செட்டில் ஆகிறதாம் !
மலையகம் இவனால் மாண்புறும் என்று
மனச்சான்றுள்ள எவரும் நம்பலாம் !

வீரகேசரி 19. 06. 94

புதிய புலரேலா ?

கண்ணைக் கசக்கினேன்
கனவில்லை கனவில்லை !
குரிய உதயமும்
புதுவரவாகப்
புன்னைக்ககிறதா
என்னைப் பார்த்து? -

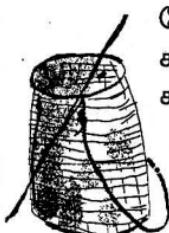
தேயிலை நூனியின்
நீர்த்துளி, கதிரொளி
பட்டுத் தெறிப்பது
விழைமச் சிமிட்டலா?

மலைகளைத் தழுவி
வருகிற தென்றலின்
வருடல்
இதமாய் சுகமாய் !

மூட்டிய நெருப்பில்
எரிவது இதுவரை
முடங்கிய மனங்களின்
மூட்டைச் சுமைகளோ ?

கட்சி, சங்கம்
சாதி - பிளவு
சீச்சி என்று
சங்கு முழங்குமா ?

சுயநலக் கயமைகள்
தோலுரித்தபின்
சுவாசக் காற்று
சுதந்திரக் காற்றாய்.....!

கறுப்பு இருட்டின்
வயிற்றைக் கலக்கி
குன்றில் தீபமாய்
ஒளிர்வது என்ன?
கல்வியின் சுடரா?

அங்கே ஒருவன்
ஆவெனக் கூவினான்
ஏனெனக் கேட்டேன்
“இன்று நான் புதிதாய்ப்
பிறந்தேன்” என்றான் !

கொள்ளியை எடுத்து
சுப்பையைக் கொளுத்தி
“குளிர்காயக் கூட
நெருங்காதீர்கள் - கல்வி
நெருப்பிது” என்றான்

மலையகத்திற்கு
விடிவென மகிழ்ந்தேன்

மலை முகட்டில் எல்லாம் அமைதியாய் !

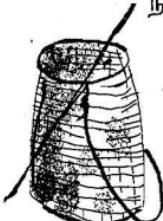
சூதலுக்கும் சூசினிப்புகைக்கும் இடையில்,
கைக்குழந்தையின் கத்தலைத்தவிர
எல்லாம் அமைதியாய் இருக்கிறது

நேற்றுத்தான்.....
எத்தனை நம்பிக்கைகளை
இந்த மலை முகடு
சுமந்து கிடந்தது?

கறுத்துக் கிடக்கும் வானம்
காணாமல் போகும்
சிந்தனையில்,
சொரணை வரும்
சிலிரத்தெழுவோம் என்று
சொன்னவரைக்
காணவில்லை

திரியைத் தூண்டிவிடத்
தொட்டுப் பார்த்தால்
என்னென்யில்லை
தன்னீர்!

தோள்மாலை மகிழ்வில்
உரையாற்றிக் கொண்டும்
ஆற்றிய உரையை
எழுத்திலே கண்டும்,
நரை, திரை, முப்பிலே
நகர்ந்திடுமோ காலம் ?

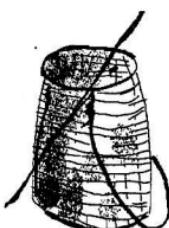
கல்லோடு நாங்கள்
கலியானம் செய்துகொண்டு
கண்ணர்த் துளிகளுடன்!

என்ன சொல்வது, எப்படி?
யாருக்குச் சொன்னால்
அசையும் பாறை? எங்கே செவிகள்?

அமைதியாய்க் கிடக்கிறது
மலைமுகடு
ஆற்றாமை - நம்பிக்கை
எல்லாமே
ஏரிமலை போல்....!

குசினிப்புகைக்குள்ளே
கத்துகின்ற குழந்தை
சுதந்திரமாய் கத்தட்டும்!
நாளை சிலவேளை
வலிய கைகள் - வந்து
பொத்திவிடக் கூடும்!

வீரகேசரி 4.5.95

கவிஞர் ம. சண்முகநாதன் ஊவா
மாகாணத்தைச் சேர்ந்த அல்தும்முல்லையைப்
பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். பண்டாரவளை
குசையப்பர் கல்லூரியில் கல்வி பயின்று பின்னர்
போதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் வெளிநிலைப்
பட்டம் பெற்றவர். பண்டாரவளை தமிழ் மகா
வித்தியாலயத்தில் எட்டு ஆண்டுகள் ஆசிரியராகப்
பணி புரிந்தவர். இவரது தமிழர்வம், எழுத்தாற்றல்
என்பனவற்றின் காரணமாக இன்று இந்து சமய
கலாசார திணைக்களத்தில் தகவல் உத்தியோகத்தாகப்
பணிபுரியும் வாய்ப்புப் பெற்றவர்.

“பண்டாரவளை அங்புச்செல்வன்” என்ற
புனைபெயரில் ஏராளமான கட்டுரைகளையும் நால்
விமரிசனங்களையும் நாளேடுகளிலும் பல்வேறு
சஞ்சிகைகளிலும் வெளியிட வர். கவிதைத் துறையில்
மிக்க ஈடுபாடு கொண்ட இவரது கவிதைப்
படைப்புகள் ஓராளம். மலையக் மண்ணின் மீதும்
மக்கள் மீதும் தீராத பற்றுடைய இவரது
கவிதைகளின் தொனிப் பொருள் அவர்களுடைய
அவலங்களும் வேதனைகளும் அபிஸாசைகளுமே.

சோ. சந்திராரேகரன்
சமூக விஞ்ஞான கல்வித்துறைத் தலைவர்,
கோழும்புப் பல்கலைக்கழகம்.